

ηθικός

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.—ΤΟΜΟΣ Θ'.—ΕΤΟΣ 19

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 16

Ὅδος Σωκράτους ἀριθμὸς 2

Ἐξωτερικοῦ Φραγκ. 20

(Ὅπισθεν τοῦ Βαρβακείου)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ (1)

Ὁ πρόγονος τῶν ἐλεφάντων.— Ἡ ἐξέλιξις αὐτῶν.— Παλαιοντολογικὰ εὑρήματα.— Οἱ ἐλεφάντες τῆς Σιβηρίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ θέσις δὲ τοῦ ζώου καὶ τὸ ὅτι εἰσέδησεν τὰ ὡς τροφὴ χρησιμεύοντα αὐτῷ φυτό εἰς τοὺς ὀδόντας του ἀκόμη, συνηγορεῖ τὰ μάλα ὑπὲρ τῆς ἰδέας, ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ἀμερίμωτος ἔβροσεν, ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἔξαφνα ἔπεσεν ἐν ὑπογείῳ σπηλαίῳ, κατακρημνισθέντος τοῦ ἑδάφους καὶ κατεκαλύφθη ὑπὸ πάγων.

Ἄλλ' ἐνῶ οὕτως φαίνεται ὑπερέχων καὶ κρατῶν τὰ σιήπτρα καὶ τὸ μεγαλύτερον μετὰ τῶν ἀποκελιθωμένων ἐλεφάντων ὁ ἐλέφας ὁ πρωτογενής ἢ ὁ μαμμούθ, ἰδοὺ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος προβάλλουσι δύο ἄλλοι συγγενεῖς αὐτοῦ διαμφορισθητοῦντες τὰ πρωτεῖα, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἕψος, καὶ δὴ εἰς τόσον μέγα πλῆθος εἰς εἶδη, ὥστε μετὰ πολλῆς πεποιθήσεως νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην ὁ διαπρεπὴς Ἑλληγ Καθηγητὴς τῆς Παλαιοντολογίας κ. Θ. Σκούφος, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μετηγάστεισαν εἰς ἄλλα τῆς Ἑυρώπης μέρη, παθόντες φυσικὰ ἀναλόγως τῶν νέων συνθηκῶν τοῦ βίου καὶ τοῦ κλίματος, περαιτέρω μεταβολὴν καὶ ἐξελίξιν εἰς νέας μορφάς.

Χάρις εἰς τὸν ἀκάματον καὶ δεινὸν καθηγητὴν, ἐνεργήσαντα πολλὰς ἀνασκαφὰς εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη, πλείστα λείψανα πλείστων εἰδῶν ἐλεφάντων ἦλθον εἰς φῶς, ἅτινα ὁμοῦ

εἰσέτι εὐρίσκονται δυστυχῶς ἐν τοῖς κιβωτοῖς των ἀκαθάριστα ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας, καθότι οὔτε χορήματα, οὔτε χώρος πρὸς καθαρισμόν καὶ τοποθέτησιν αὐτῶν διατίθενται.

Ἄς περιορισθῶμεν ὡς ἐκ τούτου εἰς τινὰς μικρὰς περιγραφὰς τῶν Ἑλληνικῶν ἐλεφάντων δοθεῖσας ὑπὸ τοῦ κ. Σκούφου κατὰ τὸν ἐναρκτήριον αὐτοῦ, ὡς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, λόγον.

Τὰ πρῶτα ἴχνη τῆς παρουσίας τοῦ ἐλεφάντος ἀνευρέθησαν τῷ 1888 ὑπὸ τοῦ κ. Σκούφου, φοιτητοῦ ἐπιτόμου, ἐν Πάφῳ παρὰ τὸν Ἀντικέραλον, ἦσαν δὲ ταῦτα τεμάχια χαλκοδόκτου.

Σκελετὸς τοῦ πρώτου Μαμμούθ, εἰσέδητος ἐν Σιβηρίᾳ

(1) Κάτωθι τῆς εἰκόνης τοῦ Μαστόδοντος, ἐν τῷ 10ῳ τεύχει, ἐκ παραδρομῆς ἐτέθη πρὸς 3,000 ἐτῶν ἀντὶ πρὸς 300 ἑκατομ. ἐτῶν.

Είτα τῷ 1896 ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνευρέθησαν δείγματα ἐλέφαντος παρὰ τὸν Ἄλφειὸν ποταμὸν καὶ τῷ 1901 ἐν Πικερμῖῳ κατὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἄγγλου παλαιοντολόγου Woodwood, δαπάναις τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως γενομένας ἀνασκαφάς. Δυστυχῶς ὁμως τὰ λείψανα ταῦτα ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ εἴδους, ὅτε ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀνασκαφῶν γενομέ-

Θ. ΣΚΟΥΡΑΣ

Καθῆρ. τῆς Παλαιοντολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

νων, εὐρέθησαν πλείστοι ἐλέφαντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ σκελετὸς ἑνὸς γιγαντιαίου τοιοῦτου, ὃν ὁ κ. Σκούρος ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομα Ἐλέφας γορτυνίος (*Elephas gortynius*).

Ὁ κολοσσὸς οὗτος ἔφερε χαλιόδοντα, ὃν ἕκαστος εἶχε μῆκος 3, 20 μ., ἐν συνοχῇ μετὰ τῆς κεφαλῆς, ζυγίζουσης περὶ τὰς 400 ὀκάδας, ἡ ραχιαία ἀπόφυσις τοῦ σπονδύλου ἦτο 0,90 τοῦ μέτρου μακρὰ καταλήγουσα εἰς ὀγκώδη ροπαλοειδῆ προεξοχὴν 0,15 μ. διαμέτρου, δι' ἧς ἐπετυγχάνετο ἡ πρόσφυσις ἰσχυρῶν μυῶν πρὸς συγκράτησιν καὶ κίνησιν τῆς πελωρίας κεφαλῆς. Διὰ τῆς συναρθρώσεως τῶν ὀστέων καὶ τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ σκελετοῦ, τὸ ὕψος του φθάνει τὰ 5 μέτρα, εἶναι δηλ. τὸ μέγιστον ὄλον τῶν γνωστῶν θηλαστικῶν ζώων τῆς παλαιοντολογίας.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κολοσσιαῖον τοῦτον Ἕλληνα ἀντιπρόσωπον τῶν προβοσκιδοειδῶν, εὐρέθη ἐπίσης ἐν Μεγαλοπόλει καὶ ἕτερος, οὗ ὁμως ὁ τραπεζίτης ὁδὸς εἶναι τὸ 1/6 τοῦ τοῦ Γορτυνίου, καὶ ὡς δύναται ἐκ τούτου νὰ ἐξαχθῇ δὲν εἶχε μέγεθος μείζον τοῦ τοῦ θηλάζοντος ὄναριου, ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Σκούρον Ἐλέφας ὁ ἐλάχιστος (*Elephas minimus*). Μεταξὺ δὲ τούτων εὐρέθη καὶ σειρά διη διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν, δι' ἧς ἐνκόλως κατα-

δεικνύεται ἡ βαθμιαία μετάβασις ἀπὸ τοῦ Γορτυνίου εἰς τὸν Ἐλάχιστον.

Μείζων ὁμως καὶ αὐτοῦ τοῦ Γορτυνίου φαίνεται ὢν ὁ Ἐλέφας ὁ Κῶος (*Elephas Kous*) οὐτινος τραπεζίτην ἐν Κῷ εὐρέθεντα κατέχει νῦν τὸ Παλαιοντολογικὸν Μουσεῖον. Δυστυχῶς ἄλλα τούτου μέρη δὲν εὐρέθησαν, ἔπαρχει ὁμως κατὰ τὸν κ. Σκούρον ἐλπὶς δι' ἀνασκαφῶν νὰ ἔλθωσι πλείστα μέρη εἰς φῶς.

Ἐπίσης τραπεζίτη: ἐλέφαντος εὐρέθη καὶ ἐν τῷ Ἴσθμῳ τῆς Κορίνθου, ἄλλα δὲ λείψανα ἐν Τριχωνίᾳ, Εὐβοίᾳ, παρὰ τὴν Λάρισσαν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλιάζμονος οὗ μακρὰν τῆς Σιατίστης, παρὰ τὸν Πύργον τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Κύπρῳ.

Καὶ οὕτω σήμερον ἡ Ἑλλὰς παρέχει ὑπὲρ πάσαν ἄλλην χώραν πλείστα ἐκλείψαντα προβοσκοειδῆ εἰς τὸν παλαιοντολογικὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Δεχθεῖσα καὶ δώσασα ἐν Πελοποννήσῳ τὸ πρῶτον ἄφθονον τροφήν εἰς τοὺς ἐλέφαντας, ἐπεβοήθησε διὰ τοῦ εἰνοῦ τοῦ δι' αὐτοὺς κλίματός της τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν αὐτῶν, οὕτως ὥστε διὰ τῶν διαφόρων τότε γένων συνδέσμων ἐπορευθῆσαν οὗτοι πρὸς τὴν Πάρον, Κρήτην, Κῶ, Μ. Ἀσίαν, Κύπρον, Σμύρνην, Βουλγαρίαν, Εὐρώπην Μάλταν καὶ Ἰταλίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τοὺς δύο τοῦ ἐλέφαντος προγόνους, ἔριλοξένησεν ἐπ' ἀρκετὸν, καθότι λείψανα τοῦ Δεινοθηρίου, ὡς καὶ τοῦ Μασιόδοντος, εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἄνω μειόκαινον, ζήσαντα ἐν Πικερμῖῳ καὶ ἄλλαχού.

Πλείστα εἶδη τῶν γιγαντοειδῶν τούτων ζῶων μετ' ἄλλων ἀρπακτικῶν, ρινοκερότων, ἱπποτάμων, λεόντων κλπ. ἔζησαν ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν ἐν Ἑλλάδι, ἄχρις οὗ τῶν ὄρων καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου των μεταβλήθεισων καὶ δι' ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἀπέθανον, ἐγκαταλείψαντα εἰς διάφορα μέρη ὡς πιστὰ τεκμήρια τῆς ὑπάρξεώς των τὰ μεγάλα ὀστά των. Ἴσως δὲ, ὡς ὁ κ. Σκούρος ἐξηγεῖ, χάρις εἰς τὰ παράξενα ταῦτα ὀστὰ ὀφείλομεν τὰς ὥραιάς περὶ γιγαντομαχιῶν καὶ τεράτων παραδόσεις καὶ τοὺς ὥραίους μύθους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Εὐρίσκοντες ἴσως οὗτοι λείψανα τοῦ παμμεγέθους ἀληθῶς τέρατος, **ἐλέφαντος τοῦ Κῶου**, ἐν Κῷ ἔπλασαν τῶν περὶ τῶν ὀστέων τῆς Μερόπης τῆς αὐτόχθονος μύθον, ὅτι αὐτὴ δηλ. ἦτο γίγας 11 πῆχ. μήκους ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου δράκων κατοίκει.

Καὶ τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τῆς παρατηρήσεως ὅτι παντοῦ ὅπου ἀναφέρονται τοιαῦτα γιγαντομαχία καὶ τέρατα, εὐρέθησαν λείψανα τοιοῦτων ὑπάρξεων ἀγνόστων διὰ τοὺς τότε κατοίκους, οἵτινες πρὸς ἐξήγησιν προσήρμοζον ἀναλόγως καὶ διάφορον μύθον.

Ἀνασκοποῦντες τὰ ἀνωτέρω παρατηρούμεν ὅτι τὰ προβοσκιδοειδῆ, ἐμφανισθέντα τὸ πρῶτον

Μάχη ἀνθρώπων καὶ ἑνὸς Μαρμούθ ἐν Ρωσίᾳ, κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν.

κατὰ τὴν ἄνω μειόκαινον διὰ τοῦ γένους **Δεινοθηρίου**, ἐξελίχθησαν εἰτα εἰς τὸ γένος **Mastodon** ἔξ οὗ προήλθε τὸ γένος **Elephas**. Οὗτος καταλήγων ὄρους ζωῆς εὐρῶν, ταχέως ἐξηπλώθη εἰς ἄπασαν τὴν ἠφῆλιον κατακτήσας κατὰ τὴν πλειόκαινον καὶ τὴν διολύβιον διὰ πλείστον εἰδῶν αὐτήν. Βραδύτερον ὁμως τῆς γῆς ψυχθεῖσης, καὶ τοῦ κλίματος ψυχροτέρου καταστάνας εἰς τὰς πολιτικὰς χώρας, ἠναγκάσθη ὁ ἐλέφας βαθμυδὸν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς θερμὰς χώρας.

Δυσκόλου ὁμως ὄντος, ὡς ἐκ τῆς φρεσιλογικῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ συντελοῦντος καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κατέδωκε καὶ ἐξαζολουθεῖ καταδιώκων αὐτὸν, ἡ πληθὺς τῶν εἰδῶν βαθμυδὸν περιορίσθη καὶ τὴν σήμερον ἀπέμειναν δύο μόνον εἶδη, ὁ Ἐλέφας ὁ Ἰνδικὸς καὶ ὁ Ἀφρικανικὸς, καὶ ταῦτα μὲ ὀλίγους μόνον ἀντιπροσώπους. Ἄλλοτε κατ' ἀγέλας πολυαριθμοὺς ἐπλανῶντο εἰς τὴν χώραν τοῦ Ζουλοῦ, εἰς τὸ Τρανσβάαλ καὶ ἄλλαχού, νῦν ὁμως κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν συστηματικῶς αὐτοὺς καταδιωκόντων κτηνηγῶν.

Ἴσως τὸ γένος τοῦτο ἐντὸς χρονικοῦ τινοῦ διαστήματος νὰ ἐκλείψῃ πλέον ἐντελῶς τῆς ἠφῆλιον, ἀφοῦ ὀρηθῆν ἐκ τοῦ Δεινοθηρίου ἐξελίχθη διὰ τοῦ Μαστόδοντος εἰς τὸν Ἐλέφαντα τὰ μάλα εἰς παλαιὰν ἐποχὴν ἀγμάσαντα. Τοῦτο ὁμως εἶναι σημαντικόν, ὅτι καὶ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ τεμαχίῳ τοῦ ζωικοῦ βασιλείου βλέπομεν καθαρώς τὴν ἐξέλιξιν τῶν εἰδῶν ἐπιμαρτυρουμένην.

Ἐξέλιξιν! λέξιν, ἦν τὸ πρῶτον ὁ μέγας τοῦ

Darwin νοῦς ἐφρανόσθη, ἐμελέτησε καθόρισε καὶ ἐστερέωσε τόσον, ὅσον αὐτὴ σήμερον νὰ εἶναι τὸ στήριγμα παντὸς φρεσιόφρου! Ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενος οὗτος κατορθοῖ νὰ ἀποσπῆ μέρος τοῦ παραπετάσματος τοῦ ἀποζυψινοῦ τοῦ παρελθόντος, νὰ ἀνατρέξῃ ἀκουσίως εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τοῦ οργανικοῦ κόσμου, νὰ διατρέξῃ δηλ. τὴν ἀληθῶς μακρὰν ὁδὸν ἀπὸ τῶν πρωτοζῶων μέχρι τῶν θηλαστικῶν, μέχρι τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, τοῦ πάντων ἐξέχοντος πλείτερον ἐν τῇ τάξει τῆς ζωῆς. Ὑπ' αὐτῆς βοηθούμενος προαζολουθεῖ τὰς μορφὰς ζῶων παρελθουσῶν ἐποχῶν καὶ τὰς τύχας αὐτῶν διὰ μέσου τούτων, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον τὰ ἀπολιθώματα τῷ ἐπιτρέπουσι νὰ ἀνεγείρῃ τὸν πέπλον. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξελλίσσεται εἰκὼν διαρκῶς ἀλλάσσουσα, ἀκαταπαύστως κινουμένη, ὅτε βραδέως καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος ὅτε ἀποτόμως καὶ ταραχιδῶς, ὡς ὅταν ἐν κύμα διαδέχεται τὸ ἄλλο. Καὶ ὅ,τι ἦτο χθὲς εἶναι καὶ σήμερον, καὶ ὁμοίως θὰ εἶναι αὔριον. Διαρκῶς μεταβολὴ κυριαρχεῖ, καὶ ὁ περιουκλῶν ἡμῶν ζωικὸς κόσμος τῆς σήμερον εἰς ἀπώτερον μέλλον ἄλλην θὰ ἔχη ὄψιν. Εἶδη ἔτι σήμερον ἀγμάζοντα, θὰ ὀπισθοχωρήσωσι καὶ θὰ ἀποσβεσθῶσιν, εἰς δὲ τὴν θέσιν των ἄλλα θὰ ἀναπτυχθῶσιν ἀφρόνως, ἅτινα σήμερον βλέπομεν εἰς τὴν ἀρχὴν των. Ἡ ἐξέλιξις προχωρεῖ καὶ θὰ προχωρῇ καὶ δι' οὐχὶ κατὰ πρόοδον κατιοῦσαν, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἀκολουθοῦσα ἀνοῦσαν πορείαν, πρὸς ἐν τέραμα πλέον ἠψηλόν, τείνουσα

πρός την τελειότητα. Το π̄αν, λέγει, ὁ Flammarion, εἶναι μετάβασις, μεταμόρφωσις, ἐξέλιξις.

Δρ Γ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΛΑΣ
Ἐπιμελητής Ὀρυκτολογίας καὶ Γεωλογίας
ἐν τῷ Μ. Πολυτεχνεῖῳ

Η ΜΑΣΣΑΛΙΑ (ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ)

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 45ης Ὀλυμπιάδος (599 π. χ.) στολίσκος ἑλληνικὸς ἐκ τοῦ λιμένας τῆς Μικρασιατικῆς πόλεως Φωκαίας, μὴς τῶν δώδεκα Ἴωνικῶν πόλεων, ὑπὸ τὸν Εὐμένη ἢ Πρωτίδα, κηκτελεύσας εἰς τὸν μικρὸν φυσικὸν ὕμνον ἐκκεμεν ἀπόδοσιν ἐκεῖ, ὅπου ἰδρῦθη κατόπιν ἡ Μασσαλία.

Ἡ πρώτη τῶν ἑλλήνων φυγάδων φροντίς ὑπῆρξεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς φυλῆς τῶν Σηγοβριγῶν, πρὸς τοῦτο δὲ ἀπέστειλαν πρεσβεῖαν πρὸς τὸν βασιλέα αὐτῶν Σένκνον, ἐδρεύοντα ἐν Ἀρελάτῳ, πόλει τῆς Νορθωνικῆς Γαλλίας, οὗ μακρὰν τῆς εἰτα ἰδρυθείσης Μασσαλίας.

Κατ' εὐτυχίαν τινὰ σύμπτωσησιν ἡ πρεσβεῖα ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ὅν ἦσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος εἶχε συναθροίσει ἐν τῇ ἰδίᾳ τραπέζῃ τοὺς πρῶτους μαχητὰς τῆς φυλῆς αὐτοῦ, ζήτων οὕτω νὰ ἐκλέξῃ σύζυγον διὰ τὴν θυγατέρα του, κληρομένην Γυπτίδα. Εἰς δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεῦμα προσεκήληθη ὁ Εὐμένης καὶ οἱ συνακολουθῶντες αὐτῷ Ἕλληνας.

Ἄλλ' ἡ γλυκύτης τοῦ προσώπου, ἡ χάρις τῶν ἀει διακροφόντων ἑλληνικῶν τρόπων, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ κοσμιότης τοῦ καλοῦ νεκνίου, εὐρίσκοντο εἰς ἄκρην ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν ἀρειμακνίων ἐκεῖνων Σηγοβριγῶν. Ἡ ὠραία βασιλοπικία τοῦ Ροδινῶ ποταμοῦ, ἐλευθέρῳ ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, τῶν πάντων περιφρονήσασα, ἐσπευσε νὰ προσφέρῃ αὐτῷ, ὡς ἦν ἔθος, συμβολικὸν κύπελλον τῆς μελλούσης μνηστείας, οὐδαμῶς δίδουσα προσοχὴν εἰς τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν προσβληθέντων ἰθαγενῶν. Ὁ δὲ νεκρός Ἕλληνας μετ' εὐχαριστήσεως δεξάμενος αὐτὸ τὸ προσήρμισεν εἰς τὸ στόμα, ὡς σκεμετὸν συγκρατηνέουσε καὶ ἡ ἀγάπη ἐκτοτε συνήρμισε τὰς δύο αὐτὰς ψυχὰς, τὸ πρῶτον ἀλλήλων ἰδιούσας.

Ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἀρχὴν ἡ νέη ἑλληνικὴ ἀποικία, διότι τὸ παράδειγμα τῆς βασιλοπικίδος Γυπτίδος μιμηθεῖσθα καὶ αἱ φίλοι αὐτῆς συγκατέβησαν μετ' ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν νέην συμπαγεῖσθα πόλιν. (Τὸ ὄνομα Μασσαλία κατ' ἄλλους μὲν προέρχεται ἐκ τοῦ μᾶσσαι=δῆσαι καὶ ἀλιεῖας (τύπος ἐν ᾧ προσδένουσι τὰς ἀλι-

ευτικὰς λέμβους), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ Κελτικοῦ Μας=ακτοικία καὶ τοῦ σελκερν, ρίζης λιγυρικῆς.)

Οὕτως ἰδρῦθη ἡ Μασσαλία, κτισθεῖσθαι οἰκίων τινῶν, νεοῦ καὶ μικροῦ περιβόλου, ὅστις ἐμελλε νὰ προσφύλαττη αὐτὴν ἐκ τῶν ξενικῶν ἐπιδρομῶν.

Ἡ πόλις ἤρξαστο εὐδοκίμοισα, ἀλλ' οἱ Σηγοβρίγαι, ἐνθυμούμενοι τὴν προσβολὴν ἣν ὑπέστησαν κατὰ τὸ γεῦμα ὑπὸ τῆς βασιλοπικίδος, ἀπεράσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν προσγενομένην αὐτοῖς ὕβριν.

Ἐπὶ τούτῳ δὲ κατὰ τινὰ ἐορτὴν τῆς Χλωρίδος, εἰσῆλθον ἐν σώματι πολλοὶ εἰς τὴν νέην πόλιν, ἀρ' οὗ προηγουμένως εἶχον κρύφα εἰσκαγάγει ὄπλα, ἵνα κηκταστρέψωσιν αὐτὴν.

Ἄλλ' ὁ ἔρωσ ὁ γενόμενος αἴτιος εἰς τὴν ἰδρῦσιν ταύτης, συνετέλεσε καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῆς.

Γυνὴ τις ἐξ Ἀρελάτου ἀπεκάλυψε τοῖς Μασσαλιώταις τὴν μελετωμένην συνωμοσίαν, οἵτινες ἀνευρόντες τὰ κεκρυμμένα ὄπλα τῶν συνομητῶν, ἐφόνευσαν αὐτούς, ἐδρακίωσαντες οὕτω τὴν διὰ πικρῶτος χρόνου ἐγκηκταστῆσιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Λιγυρικῆς ἀκτῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν φαίνεται ὅτι ἡ Μασσαλία εἶνε μίξ τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Εὐρώπης.

Κεῖται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὀμωνόμου κόλπου.

Δεξιὰ δὲ τῷ εἰσπλέοντι εἰς τὸν λιμὲνα ἐκτείνεται μικρὸν ἀκρωτήριον ὑπερθεῖν τοῦ ὁποῖου ὑψοῦται λόφος (140 μ.) ἐρ' οὗ σήμερον ὁ ναὸς τῆς Notre Dame de la Garde, πρὸ αὐτῷ δὲ κείνται 3 νησίδες. Αἱ νῆσοι αὗται κατὰ Πλίνιον ἐκκλοντο Φοινίκῃ, Φίλα καὶ Ἰτούριον καὶ προδιατύπων τρέπον τινὰ, τὴν ὑπὸ τῶν τριῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῶν Φοινικῶν, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων κηκτοχῆσιν τῆς πόλεως.

Ἡ σημερινὴ Μασσαλία ἔχει περίπου 600, 000 ακτοίκων, ἐξ ὧν περὶ τὰς 100000 ξένων ἐθνικότητων.

Αἱ κυριώτεραι βιομηχανίαι αὐτῆς ἀποτελοῦνται ἀπὸ 90 σιμωνοποιεῖα, 49 ἐλασιποιεῖα, 3 διυλιστήρια ζαχαρώδους, 96 ἀπυρομύλους, 29 βυρσοδεφεῖα κτλ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἐντύπωσιν περισσότερο εἰς τὸν ξένον, ὅστις μετὰβλίνει ἐκεῖ διὰ πρῶτην φοράν, εἶνε πρῶτον ἡ μεγάλη ἐμπορικὴ καὶ κοινωνικὴ κίνησις τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, καὶ δεύτερον ἡ προσηρὰ, ἣτις περὶ αἰρεται, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλεξεῖ.

M. I. M.

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Σολωμοῦ πρὸ τοῦ Θεάτρου

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΕΝ ΩΡΑΙ ΘΕΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. καὶ τέλος)

— Ἄς βροχύνωμεν, ἀπέναντι τοῦ ὄραίου. Καὶ κηκτῆσθαι τὴν κηκτοφῆρην, ἠλθουμεν εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κηκτοφῆρος ὄραον, ὁποῦν ὁ θυρωρὸς προσῆλθε καὶ μᾶς ἤνοιξε. Οὕτω εἰσῆλθουμεν μετὰ τῆς ἀμάξης, ἐπροχωροῦμεν διὰ μέσου ἀμπέλων καὶ δένδρων μέχρι τοῦ κέντρου, ὅτε προσελθόντες οἱ ἐπιστῆται μᾶς περὶελθον καὶ ὠδήγησαν περὶ πρὸς τὴν κηκτοικίαν, πρὸ τῆς ὁποῖας διπλῆ λιθοκτιστος κλίμαξ ἐκτερωθεν ὠδήγησε πρὸς ἐκτετακμένον ἐξώστην, ἐνθα ὁ κ. Λούντζης συμπηθῆς καὶ γελαστός μᾶς ἀνέμενε μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

— Κηκτῶς ὄρισθε, πάντοτε νεκζῶν καὶ ζωηρός, κ. Πρίντζη. Ὄριστε, ὄριστε, μᾶς λέγει, χηκρίεις ὁ κ. Λούντζης καὶ μετὰ τῆς τυπικῆς συστάσεως, εἰσῆλθουμεν ἀμέσως ἐντὸς μεγάλης εὐρυτάτης κηκτοῦσας, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποῖας στρουγγύλη τραπέζα μετὰ ὄραϊων μεγάλων χρυσοδέτων γερμανικῶν συγγραμμῶτων ἐπ' αὐτῆς ὑπῆρχε.

Πηκρηκῆσθα πλησίον αὐτῆς καὶ τοῦ κηκτοφῆρος ἐνθα αἱ γυναικες ἤρξαστο ὀμιλεῖσθα περὶ κηκτερό.

— Καὶ σεῖς κ. Λούντζη τῷ ἀπῆντησθα, στέκεσθα πολὺ κηκτὰ ἀπὸ τριετίας ὅπου σεῖς εἶδον. Πάντοτε καὶ σεῖς ζωηροὶ καὶ νεκζῶντες. Ἡ κηκτὴ κηκτὴ καὶ ἡ ἀδικηρὴ πρὸς τὴν κηκτοκίτη τῶν κηκτοικῶν δὲν ἀλλοιοῦσιν εὐκόλως τὸ εὖ ἔχαιν. Πηκτεῦω δὲ ὅτι δὲν ἐπειράχθητε ἠθικῶς ἀπὸ τὴν τελευταίως ἐπελθοῦσθαι ἡμῶν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τῶν φυγοδικῶν ἄλλως τε, ὡς ἐμᾶσθαι, δὲν σεῖς ἐκκηκοῖσθαι. Ἐκηκῆσθαι ἐκ τούτου :

— Οὐχί, ποσῶς δι' ἐμὲ κ. Πρίντζη, τὸν κηκτοκίτην προσεφέρθη νὰ τοὺς εὐχαριστήσω καὶ εἰς χηκτὰ καὶ εἰς κηκτοκίτην. Ἦσαν δύο καὶ με ἐκκηκοφύλακτησθα ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐτὴν ἐξωθεῖ ἐκεῖ τῆς οἰκίας μου, ὅπου με ἠπειλήσθα καὶ διὰ τοῦ τρόπου τῶν με ὕδουσθα. Εἶμαι ἀκηκτοκίτης πρὸς πάντας, αὐτοῦ δὲ ὡς φυγοδικῶς συνεβούλευσθα, ἀλλὰ τοῖς ἐκκηκοῖσθα καὶ ἐνθύμισθα ὅτι

ὅτι ἐπηκοῦμην καὶ ὅτι τοὺς προσεκηκτοῖσθα. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ μ' ἐλύπησθα, εἶνε τὸ ὀράσθαι τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων καὶ ἡ ἀνοχὴ τῆς πολιτικῆς.

— Πηκτοῦ τὰ ἴδια καὶ δὲν ἀξίζει νὰ ὀμιλεῦμεν περισσότερο περὶ τούτου, διότι ἡ ἀνάμνησις φέρει κηκτὴν ἀπογοήτευσιν.

Πηκτοῦ δὲ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης βιβλία.

— Καὶ γνωρίζετε καὶ τὴν γερμανικὴν κ. Λούντζη, ἠρώτησθα, εἶνε ἀξιόλογα τὰ συγγραμμῶτα ταῦτα. Ποῦ ἐσπουδάσατε, περὶ κηκτῶ :

Καὶ ἀπὸ ὀμιλήσθαμεν ὀλίγον τὴν γερμανικὴν καὶ εἶδο, ὅτι ἐπιστηκῶνως γηκῶσθα ταῦτα :

— Βεβκίως. Ἐσπουδάσθα εἰς τὴν Γερμανικὴν τὸ Νομικὸν δίκαιον καὶ λέγει, ἦλθον ἐνταῦθα καὶ ἐπολιτεῖσθα, χηκτοκίτης βουλευτῆς, καὶ ἐσῆλθου ἐπὶ δύο περιόδους δῆμκηκτος.

— Χηκῶ πολὺ καὶ σεῖς συγγηκῶ καὶ διὰ τῶν τοιοῦτων ἐπηκῶν, ὀμιλεῖσθα ὀντω καὶ διὰ τῶν μελέτης καὶ συγγηκῶ.

— Ἀκριβῶς ὁ μακρηκίτης πεκτῆς μου, οὐτῶν τὴν εἰκόνα βλέπετε ἐκεῖ, κηκτοῖσθα πολὺ ἐνταῦθα μελετῶν καὶ συγγηκῶν. Ἠρέσκετο πολὺ διακῶν εἰς τὸ ὄραϊον τούτου μέρους. Ἦτο δὲ εἰς τὸ ἄκρον φιλόλογος κ. Πρίντζη, καὶ δὲν ἔχθα τὸν κηκτοκίτην ἐπὶ κηκτοκίτην.

— Πῶς ὀνομάζετο καὶ τί συνέγρηκῶν :

— Ὀνομάζετο Ἐρμῶνως Ἀναστ. Λούντζης. Συνέγρηκῶ καὶ ἐξέδωκε τῷ 1858 τὴν Ἱστορικὴν τῆς Ἐπηκῆσθα εἰς τρεῖς τόμους, ἀπὸ τῆς Ἱστορηκῆσθα μὲχρι τῆς Γαλλικῆς Κηκτοχῆς συμπεριληκῶνόμενης καὶ μεχρη τῆς Ἀγγλικῆς Κηκτοχῆς. Ἐπίσης συνέγρηκῶ, κ. Πρίντζη, καὶ ἄλλα φιλολογικὰ ἔργα, ἀλλὰ εἰς τὴν Ἱταλικὴν πάντοτε γηκῶσθα, διότι ἡ Ἱταλικὴ τότε ὀμιλεῖτο πολὺ ἐδῶ.

— Ὅποῖα τὰ ἄλλα ἔργα του :

— Διάφορα μηκτοκῶν κηκτῶ.

Ἐγρηκῶ καὶ τὴν Δημοκρηκῆσθα τῆς Ἐπηκῆσθα.

Τὸ περιεργον, εἶνε, ὅτι ἤρξασθα τὴν Ἱστορικὴν τῆς Ἐπηκῆσθα Ἑλληκῆσθα καὶ εἶτα τὴν μετέτρη-

φεν εις τὸ Ἰταλικόν, διότι ὡς σὰς εἶπον, ὀλίγοι ὀμίλου τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν Ἐπτανήσον. Ἐγραψεν ὁμοίως ὁ μακαρίτης πατήρ μου καὶ περὶ τῆς Καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

— Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἀνεμίχθη ποσὸς :

— Πῶς ὄχι: Ἐγραμμάτισε καὶ βουλευτής. Ὅπουθεν ἐνεφάνισθη ὁ Λομβάρδος, τὸν εἶχε συν-έτακτον καὶ εἰς τὸν συνδυασμὸν μετὰ τοῦ πατρὸς μου ἐνισχύθη ὁ Λομβάρδος. Τότε ἀκριβῶς ἔγραψεν, ἐνθουσιαστικῶς, περὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

Περὶ τούτου πολλὰκις ἐκμαρμύριζεν εἰς τὸν Παρνασσὸν ὁ κ. Δεβιζζής, ὁ γνωστός, ὡς γνωρίζετε, παρ' ἡμῖν λογογράφος.

— Χαίρω, χαίρω πολὺ, διότι ἀξιόλογον, ὡς βλέπω, πατέρα, εἶχετε, κύριε Λούντζη, καὶ ἀντάξιον κτήτορα τοιαύτης λαμπρῆς ἐπαύλεως ἢ ἐγνωρίζετε νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ εἰς φιλολογικὰ καὶ πνευματικὰ ἀσχολία.

— Σὰς εὐχαριστῶ. Ἦδη ἂν κί δεσποινίδες εὐχαριστοῦνται δύνανται νὰ περιπατήσουν μετὰ τῆς κυρίας εἰς τὸν κήπον ἢ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ κροκέ ὅπου παίζουσιν τὰ παιδιὰ καὶ ἡμεῖς ἂν θέλετε πηγαίνωμεν εἰς τὸ γκαρτεν μου καὶ τὴν βιβλιοθήκην μου...

— Εὐχαριστῶς καὶ τοῦτο κάλλιστον.

— Κύριε Πρίντζη, σὰς ἐκτιμῶ, καὶ ἄνευ δυσκολίας καὶ δικτυώσεων ἢ ἐπαυλῆς μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ δύνασθε νὰ μείνετε ἀπόψε νὰ συνδειπνήσωμεν ὅλοι μαζὺ καὶ νὰ διέλθετε τὴν νύκτα ἐνταῦθα. Θὰ μὰς εὐχαριστήσατε πολὺ.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, κ. Λούντζη εἶσθε λίαν περιποιητικὸς καὶ καλὸς. Ἄλλὰ θὰ σὰς παρκαλέσω νὰ μὴν ἐπιμένετε εἰς τοῦτο, καθύπερθε πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπόψε εἰς τὴν πόλιν.

— Δὲν ἐπιμένω, μοιλοῦντι εἶνε ἐπιθυμία μου νὰ σὰς εἶχον περισσύτερον πλησίον μου. Ἐν τούτοις ὄριστε εἰς τὸ γκαρτεν μου καὶ κατόπιν μεταβιβάζωμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ διάφορα δικμερισματὰ τῆς ἐπαύλεώς μας.

Ἄφου περμαίνωμεν ἐπ' ἀρκετὸν ἐν τῷ γκαρτεν μου καὶ τῇ βιβλιοθήκῃ μου καὶ μοι ἐπέδειξε διάφορα συγγράμματὰ, ὡς καὶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς μου καὶ διαφόρους εἰκόνας κτλ. εἶτα ἐξήλθωμεν ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρῆς τῆς οἰκίας μου, ὅπου ὄρατὴ ἐπιμήκης καὶ ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὑπάρχει κὺλῆ μετὰ ὄρατον νεοῦ, σταύλου καὶ ἄλλων δικμερισμάτων καὶ εἰς τὸ βάθος λαμπρῆς κήπου. Πάντα ταῦτα προσέδιδον τῇ ἐπαύλει ταύτῃ πλήρως ἐπαυλικῶν ἀρχοντικῶν σύστημα διὰ δικμονίην ἐν τῇ ἐξοχῇ, μετὰ τὰ χρειώδη καὶ ἀπαιτούμενα διὰ πᾶσαν εὐχολίαν εὐμάρειν καὶ εὐχάριστον δικβίωσιν εὐδαιμόνως δικμεριμένου προύχοντος.

Τὰ τέκνα τοῦ κ. Λούντζη ἐπαιζον ἐνταῦθα τὸ τέρας εἰς ὃ εἶχε λάβει μέρος καὶ ἡ Ἰσμήνη, κί ἄλλοι δὲ τὰς περὶ τὴν συνομιλοῦσαν, καὶ περκαλοῦντο τὸ παιγνίον μετ' ὀλίγον δὲ πάλιν

ἐπεσερόθημεν τὸν ὄρατον γόν, ὅπου οἰκογενειακὸς τάφος μετὰ πολλὰ πολύτιμα στέφανα τοῦ πρό τινων ἐτῶν ἀποβιώσαντος προσφιλοῦς ἀδελφοῦ ἐν τῇ ζένη μετὰ λαμπροτάτων εἰκόνων, καὶ εἶτα τὸν κήπον καὶ τὰ λοιπὰ δικμερισματὰ καὶ ἠὲ εὐχαριστήθημεν πολὺ ἐκ τῆς ὄρατικῆς ταύτης ἐπισκεψέως, τῆς λαμπρῆς κατ' ὄλα ἐπαύλεως, ὡς καὶ τῶν μαγευτικωτάτων φυσικῶν καλλωνῶν τοῦ τόπου ἐκείνου, οὐτινος εὐτυχῆς ὄντως εἶνε ὁ δυνάμενος νὰ ἀπολαυθῆναι τῶν ἀγαθῶν του. Ἐπαυτικῶς δὲ ἐξεραζόμεν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐκράσειάν μας, ὅτε ὁ εὐγενέστατος κατ' ὄλα καὶ ἀγαθώτατος κ. Λούντζης μὰς ἐπανελάμβανε :

— Μείνετε, μείνετε, ὅσον θέλετε, Κύριε Πρίντζη, θὰ εὐχαριστήθητε πολὺ ἐνταῦθα, θὰ ἰδῆτε πολλὰ ὄρατικότερα πράγματα.

— Τὸ πιστεύωμεν, πλὴν λυπούμεθα πολὺ κ. Λούντζη, εἶνε ἀδύνατον.

— Τούλάχιστον ἀπόψε καὶ φεύγετε τὸ πρωί. Καὶ ὁ ἀμικρὸς σας δύνανται νὰ μείνη, ἔχωμεν σταύλους.

— Τὸ πιστεύωμεν, ἐδῶ εἶνε ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ χαρήτε τὴν ὄραν κ. Λούντζη, δι' ἐμὲ ἀρκετὸν ὅσα εἶδον καὶ ἀπήλκυσα. Ἴσως ἂν μείνω περισσότερο, ἀπολέσω τὴν λαμπρὰν ἰδέαν καὶ τὰς ὄρατικὰς ἐντυπώσεις ἃς συνέλαβον καὶ ἀποκομίζω. Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε ἐν τῇ δικραιίᾳ ἀλλ' ἐν τῇ στιγμῇ. Δὲν ἀμφισβῆλω δὲ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅπου κισθάνομαι κὺτὴν τὴν στιγμήν, σεῖς δὲν τὸ ἀντικαθάρσατε ὅπως ἐγώ. Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι σεῖς ἐκαρτέθητε ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ὄρατικῶν ψυχικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἤδη δὲν σας προξενοῦν τύσην ἐντύπων. Ἴσως δὲ καὶ νὰ γελᾶτε διὰ τὸν θαυμασμὸν μας κὺτὸν.

Καὶ εἰς ἀπάντησιν ὁ κ. Λούντζης σφίγγων μου τὴν χεῖρα, διότι με ἐννοεῖ φιλοσοφοῦντα ἴσως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶπεν :

— ὦ! δὲν γελῶ κ. Πρίντζη, σὰς ἐννοῶ κάλλιστα καὶ δὲν σκατίζεσθε πόσον ἐπεθύμωμεν νὰ μείνετε τούλάχιστον ἀπόψε, νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ περὶ τοῦ πνευματισμοῦ τὸν ὅπου δὲν πιστεύω ὅμως.

— Πόσον ἀδικον ἔχετε. Δυστυχῶς δὲν δύναμι νὰ μείνω, διὰ νὰ σὰς πείσω, ἀλλὰ σὰς συμβουλεύω νὰ μελετᾶτε κὺτόν.

— Ἀμφισβῆλω κύριε Πρίντζη, σεῖς εἰλικρινῶς πιστεύετε :

— Ἀκαθάρτως, ὅπως σὰς βλέπω. Κατέγινα ἀρκετὰ καὶ εἰς συγγραφαὶ καὶ μελέτας ἄλλως τε ὁ πνευματισμὸς δὲν εἶνε τι νέον.

Καὶ ὁ κ. Λούντζης γελῶν :

— Δὲν πιστεύω νὰ πεισθῶ ποτέ.

— Εἶσθε λοιπὸν ὑπὲρ τῆς ὄρας : Ὅλα κὺτὴ ἡ φυσικὴ θεὰ καὶ ἡ ἐξελίξις τῆς ζωῆς δὲν σας ἐπεισαν περὶ τῆς ἀσάτου ὑπάρξεως : Ἐνωτῶσμεν κ. Λούντζη καὶ ἃς ἀνεβῶμεν τὴν περκατέρο ὀμίλιν ταύτην δι' ἄλλοτε, καὶ διότι

βλέπω τὴν ἄμικρὴν εἶμαιν καὶ κί γυναικὲς περιμένουν ἤδη νὰ φύγωμεν.

— Τέλος πάντων, ἀφού ἐπιμένετε δὲν δύναμι νὰ σὰς κρατήσω περισσύτερον, ἀφού, ὡς βλέπετε, ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ σὰς ἔχω ὅσον τὸ δυνατόν περισσύτερον πλησίον μου.

— Εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Καὶ ἀποχωρήσαντες τὸν ἀληθέστατον καὶ εἰλικρινέστατον κὺτόν ἀνθρωπον μετὰ τῆς εὐγενεστάτης κυρίας του καὶ τοῦ κάλλιστου ἐπιστάτου, ὅστις ἐπροθυμοποιεῖτο πάντοτε νὰ μὰς εὐχαριστῇ καὶ περιποιεῖται, ἐπέδημεν τῆς ἐν τῇ αὐτῇ του ἀνεμενούσης ἀμικρῆς μας καὶ μετὰ πολλοῦς φιλοφρονητικῶς χαιρετισμοῦς ἐκατέρωθεν, ἀπήλθωμεν τῆς ὄρατικῆς ἐπαύλεως.

Κατεργόμενος εἰς τὴν πόλιν, τῇ συμβουλῇ τοῦ κ. Λούντζη, ὁ ἀμικρὸς μὰς ἔλαβεν ἐτέρην διεύθυνσιν μετὰ κήπων, ἐπαύλεων καὶ κταφύτων μερῶν καὶ διὰ κάλλιτερον καὶ θεαματικώτερον κύκλου ἤλθωμεν περὶ τὴν ἐνάτην ὄραν εἰς τὴν πόλιν, λίαν εὐχαριστήμενος καὶ περιχαρὲς ἐκ τῆς ὄρατικῆς ἐκδρομῆς καὶ τῶν λαμπρῶν ἐντυπώσεων μας. Σημειωτέον δὲ, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ὁδοῦ ἐπιστροφὴν μας, πολὺ ἀμικρῶτερος, κάλλιτερος καὶ ἀνεπαυτικώτερος εἶδομεν ἕτερα πολλὰ ἐπίσης ὄρατικὰ καὶ θαυμαστικὰ τοπεῖα, κατὰ φύτα καὶ ἐπιμελετημένα, ἀμπελῶνες καὶ ἐλικωνες, ἀγρούς καὶ ἐκτάσεις κάλλιστα καλλιεργημένας, ἐξοχικὰς λαμπρὰς οἰκίας χωρὶς εὐχάριστα μετὰ γάρβιν καὶ φυσικὴν κάλλοσιν καὶ ἀπλότητα, προδιδόντα καὶ τοῦ πλουσίου τὴν χλιδὴν καὶ εὐμάρειν καὶ τοῦ πτωχοῦ τὴν φειδῶ καὶ λιτότητα. Ἐνταῦθα ἐξαιρετικὴν ἐντύπωνσιν αἰσθάνεταί τις κταφῶν μίαν περιεργον δημοκρατικὴν, οὕτως εἶπεν, ἀλληλεγγύην μετὰ τοῦ πλουσίου καὶ πένητος, ἀριστοκρατοῦ καὶ ἀγροῦτου, τιτλοῦχοι καὶ ἀσήμου, ἡτις δεσποεῖ ἀνεκαθεν τοῦ πνεύματος ἀμικρῶτερον, καὶ ἀδελφοποιεῖ τούτους πιστῶς. Ζῶσιν ἐν ἀδικατώτῳ ἀδελφότητι, ἄνευ δικραίσεως βλαβῶν καὶ τίτλων καὶ ἐνῶ ὁ μικρὸς φέρεται εὐπρεπῶς, ἀποικλῶν τὸν μεγάλον Σιὸρ Κόντε καὶ Ἀφέντην, οὗτος ἀφ' ἐτέρου ἀμικρῶ καὶ περιποιεῖται ἐκείνον, θεωρῶν πάντοτε τὸν μικρὸν ὡς ἰδικόν του ἀνεπόσπαστον μέλος, συμπολίτην καὶ συνάμα φίλον, ὃν εὐχαριστῶς καὶ κολακευτικῶς, ἴσως δὲ καὶ ἐξ ἀναποδράστου ἀνάγκης μετονομάζει διὰ κολακευτικῶν καὶ ὑποκριτικῶν ἐπωνύμων Νιόνιο μου, Νιονάκη μου, Γικουμάκη μου κτλ. Οἱ Ζακύνθιοι τέλος ἐννοοῦν ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκονται ν' ἀποικλῶνται ἐξ ἀγάπης καὶ πατριωτικῆς εὐνοίας ἀδελφοὶ καὶ ὄντως τοιοῦτοι εἶνε, τέκνα ἐνδοξοῦ καὶ ἀγαπητοῦ πατρίδος.

Οἱ Ζακύνθιοι τῆς σήμερον ἀδικραίτως κταγωγῆς εἰσὶ πάντες ἴσοι καὶ δικραίως ὁ κοιδίμος Λομβάρδος, οὕτως εἶπεν, νὰ δικραίολογήσῃ τὴν δημοκρατικὴν ταύτην κατὰστασιν τοῦ τόπου του. ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς εἶπε τὴν χρι-

ρακτηριστικὴν ἐκαίνην φράσιν : « Πάντες οἱ Ἕλληνες εἴμεθα δημοκράται. »

Ἡ Ζακύνθος ἐκτός τῶν φυσικῶν αὐτῆς χρισμάτων καὶ κάλλων, τῶν λαμπρῶν καὶ μαγευτικῶν, τοπεῖων τῆς, τῆς ὄρατικῆς ἀπόψεως τῆς, τοῦ γλυκυτάτου κλίματος τῆς, τῆς ἐξαισικῆς τοποθεσίας τῆς καὶ ὁπωσδήποτε τοῦ εὐφόρου αὐτῆς ἐδάφους ἀποικλεῖται καὶ fiore di Levante, παρήγαγε δὲ καὶ δικρακρινέτους ἀνδρας, μετὰ ἰδιόζουσαν ἰδιοφυίαν, οἵτινες ἀνεδειχθησαν ἐν τῇ πολιτικῇ, ταῖς ἐπιστήμασι, τὰ γράμματὰ καὶ τῇ τέχνῃ.

Ἦδη ὁ τόπος, ὅπως ὄλα σχεδὸν κί πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πάσχει ἐμπορικῶς, βιομηχανικῶς καὶ περκαγωγικῶς, ἐλλείπει ἰκνοποιητικῆς ἐργασίας, παρὰ τὴν κάλλιν θέλησιν τῶν πλουσίων καὶ κορυφαίων τοῦ τόπου, οἵτινες ὀμολογοῦμενως παντὶ σθένει προσπαθοῦσι νὰ τῇ προσδώσῃ μεγαλειτέραν ἐμπορικὴν καὶ περκαγωγικὴν κίνησιν καὶ ὠθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς, ὡς τῇ προσήκει.

Αἱ δικρακεδάσεις τῶν ἐθνῶν τῆς πόλεως σχετικῶς εἶνε μικραὶ, τὸ δὲ θέρος οἱ μὲν πρόκριτοι διεργονται κὺτὸ ἡσύχως ἐν ταῖς ἐξοχικαῖς αὐτῶν ἐπαύλεσι καὶ ταῖς κτήμασιν, ὅπου ἐπιβλέπουσι τὴν κάλλιέργειαν καὶ συγχομίδην, οἱ δὲ μένοντες ἐν τῇ πόλει κταφρεύουσιν εἰς τὴν περκα τὴν περκαλίαν μεγάλην πλατείαν καὶ τὴν ὄντως ὄρατικὴν ἐκτεταχέναν προκουκίαν των, ὅπως ἀπολάσσωσιν εὐχάριστον δρόσον, ἀροκασθῶσιν ὀλίγως μουσικῆς καὶ ἰδῶσι κινηματογραφικὰς τινὰς σκηνὰς, τοῦ τόπου τὴν σήμερον κυριαρχοῦντος παντοῦ κινηματογράφου.

Φ. Π.

ΑΓΑΠΑΤΕ

Τώρα π' ἀνθίξει Πασγαλιὰ
καὶ ἡ ἀνοιξὶ χαμογελαία
ζητοῦν τὰ χεῖλη μου φιλιὰ
ἄλλη καρδιὰ ποῦ ν' ἀγαπή.

Θέλουν τὰ νιάτα σὲ ἀγάλη
σὲ χουσα νὰ ζοῦν παλάτια
σὲ πλάσι νάνε πρὸ μεγάλης
ἀπ' τ' οὐρανοῦ ὅλα τὰ πλάτια

Ἄγνη καρδιὰ καὶ χίλοι πόθοι
ὅποιος κρύβει μετὰ τὰ στήθεα
μονάχ' αὐτὸς ἀγάπη νοιώθει :
« τὴ μεγαλειτέρα ἀλήθεια ! »

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΓΚΟΣΜΙΟΥΣ ΓΕΛΟΙΟΤΗΤΑΣ

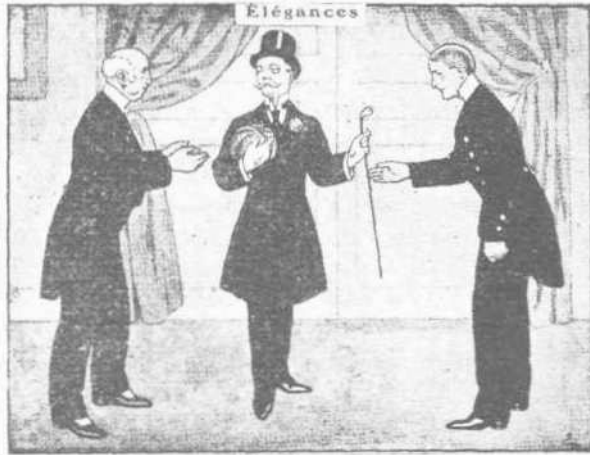
Ο ΣΝΟΒΙΣΜΟΣ

Η νέα κύτη λέξις είνε βεβαίως άγνωστος διά τούς πολλούς κοινούς θνητούς, γνωστοτάτη όμως παρά τοίς κυκλοφοίσι. Η λέξις «Σνοβιστής» άγγλιστί δέ Snob, ήν άπηθανάτισεν ό Άγγλος συγγραφέυς Thacheray, αποδίδεται είς τά άτομα τά άσχαλούμενα ειδικώς με τās θηλυπραπεις κομψότητας, προσποιητός δέ και βλακωδώς μμηούμενα πάν ό,τι μάτικιον και άνόητον.

Άν δ' ό έρωσι, ώς ψάλλουν είς τήν Κάθμεν, ούδέποτε, ούδέποτε άνεγνώρισε νόμους, δέν συμβαίνει όμως τó κύτó και με τόν σνοβισμόν, όστις έχει τούς νόμους του, άστυροτάτους μάλιστά, άγνωστον πόθεν προελθόντας, και περιβληθέντας έπιτακτικόν δύναμιν, άκριβώς λόγω τής μυστηριώδους καταγωγής του.

Έπί πρακτεινότητι: Τό μόνον φορτίον ύπερ δύναται νά φέρη είς σνοβιστής είνε είς... πέπον!...

Κατά τήν κατάλληλον έποχήν των ήδυγεύστων κύτων κολοκυνθοειδών, πώς «εύγενής» έχει τó δικαίωμα νά φορωθή δι' ενός πέπονος αγυμνού» δηλαδή χωρίς νά τόν τυλίξη έντός χάρτου. Ούτω, κύριος άκέραιπος ένδεδυμένος και ύπερηφάνως κρατών ένκ πέπονκα δέν έχει νά έρυθιάση καθόλου ένεκα τού εύγενούς κύτου φορτίου! Εύγενός, διότι κάποτε είς πρίγκηψ, θεωρούμενος ώς πρότυπον εύγενείας και κομψότητος, έσχε τήν ιδιοτροπίαν νά εισέλθη είς ένκ έμπορον και προμηθευτή έν έκ των εύγεύστων, αλλά

Ο Σνοβιστής δένεται νά κρατή είς χείρας του ένα πέπον.

χονδρευιδών κύτων κρατών και τόν φέρη μόνος του είς τó άνάκτορόν του. Έκτοτε λοιπόν πώς σνοβιστής, όστις δέν θεωρεί άπρεπές νά κρατή έστω και μίαν κομφοτοήκην ή τρία τριαντάφυλλα, ήδη άπαλλάσσει τούς ύπηρετας του τής φροντίδας διά τήν άγοράν πεπόνων.

Ορίζομεν άκριβώς: Ο σνοβισμός είνε ή γελοιογραφία τού κομψευόμενου, ένθ' ή κομψότης δέν έχει τίποτε τó κοινόν με τόν σνοβισμόν. Είς τόν σνοβισμόν δέ όφείλεται ή άρχή ένίων μοδών. Ούτω οι λακμοδέται τού 1830, οι δεινόμενοι με τρεΐς κόμβους, έπκνήλθον χάρις είς τήν κολακείαν ενός ήθοποιού πρós τινα συγγραφέα διάσημον. Ο συγγραφέυς ούτος προσβεβλημένος είς τόν λακμόν και μη δυνάμενος νά φορέση περιλκήμιον, τó άντικατέστησε διά μεγάλου μεταξίνου κωνδηλίου, δεδεμένου μετά περισσής φιλοκαλίης. «Ω! είνε θυμασίαν» άκρωνει ό ήθοποιός, ώς άν εύρίσκατο επί τής σκηνής. Ο συγγραφέυς δέν εξήγειται, ό δέ κωμικός μεγαλοποιεί περισσύτερον τήν νέαν κύτην μόδον και έμφανίζετακ επί τής σκηνής με πρόμοιον, ώς τού συγγραφέως λακμοδέτην. Μετά τινας ήμέρας όλοι οι Πκρισνοι τούς έμμοδόντο. Έπίσης είς ένκ σπυράκι τής πριγκιπίσης τού Ουαλίας, ύπέ τήν μασχάλην τής, όφείλεται ή γελοία συνήθεια των σνοβιστών νά χειρετώσι διά χειραψίας, μη κτεργομένης τού ύψους τού όμου των. Ο νόν βασιλεύς τής Άγγλίας, ότε ήτο άκόμη πρίγκηψ τής Ουαλίας, έθεάθη ήμέραν τινά με άνοικτόν τó τελευταίον κομδίον τού γελέου του και τούτο διότι ήτο προγάρτωρ. Άλλά οι σνοβιστάκ και όσαι άκόμη ήσαν άδύνατοι ώς ό Δόν Κιγώτης, έμμηθήσαν τó πρακτεινότη τούτο και δέν έβλεπέ τις παρά τούς κομψευόμενους είρή γιλέκκ με

Οί Σνοβιστάκ τών Άθηνών σηκώνουν τά πατατόνια των, διότι... βρίζει είς τó Lordívor!

άνοικτόν τó τελευταίον κομδίον. Έπίσης ό βασιλεύς τής Άγγλίας φορέσας κιστόριον φαιόχρουν με κύρην κορδέλαν, έγινεν αίτιος νά έμφανισθούν πλεΐστοι τοιούτοι πίλοι. Άς εξηγηόμεθα

Η χειραψία τών Σνοβιστών γίνεται ούτω, χάρις είς ένα σπυράκι μιάς πριγκιπίσης.

καλώς. Οί σνοβιστάκ και ούχι ότ κομψευόμενοι. Ο κομψευόμενος ακολουθεί τούς γενικούς νόμους τής μόδας, ένθ' ό σνοβιστής απομμετρείται τυφλώς και τó πρακμικρόν.

Είς τó Λονδίνον ύπου ώς επί τó πλεΐστον είνε λακμοδέεις οι δρόμοι, οι ράπτκί, έσκαφέθησαν νά κάμουν τά πκντζλόνια γυρισμένα δι' έλαφρού σιδερώματος. Έν τούτοις οι σνοβιστάκ τού Μπίκριτς, τού Μάντε-Κάρλο—όχι δ' όλιγώτερον και τών Άθηνών—οί ζώντες ύπό τήν κηρωότερον ούρακόν, φέρουν όμοίως πκντζλόνια γυριστά.

Ίδου και άλλο γελοίον πρακτεινότη Σνοβιστικής απομμεΐσης. Κυριακήν τινά είς τās ίπποδρομίας τού Ώτέλ, ό Βασιλεύς Έδουάρδος, όστις ύπέ των σνοβιστών θεωρείται τó πρότυπον, έβρισε κατά γής τó σιγάρον του. Άμείσως δέ κύριος κομψοένδεδυμένος ώς άριστοκράτης, με ύπερβολικήν έπιμέλειαν, κύπτει, λαμβάνει διά τών γκντομένων δακτύλων του τó άπορριφέν σιγάρον—τήν «γόπαν» επί τó άπλούστερον— και τó θέτει είς τó πορτοφόλιόν του.

«Θά πρακγγείλω και έγώ όμοικ με χρυσόν έπιστόμιον» εξήγει είς τινά εκπληκτόν φίλον του! Άλλη άκακνήτος μόδα, διαδοθεΐσα χάρις είς τόν σνοβισμόν έπίσης, είνε ν' άφίνωσι ζεκούμωτον τó χειρόκτιον και μάλιστά είς τρόπον ώστε νά φκίνεται επί τής ράχως τής χειρός ή αντίθετος όψις τού χειροκτίου. Δικτί:

Η μόδα έπίσης τών σνοβιστριών νά διαθέτουν τήν κόμην των ούτως, ώστε νά διακρίνωται τά πρόσθετα ψευδή μαλλιά, έστω και άν είνε πριγκιμένκν διά τής θυμασιωτέρας και πλουσιωτέρας κόμης, όφείλεται είς τυχάιον γηγόνος, άριστοκράτιδος κυρίας, ής ή κόμμωσις άτελώς

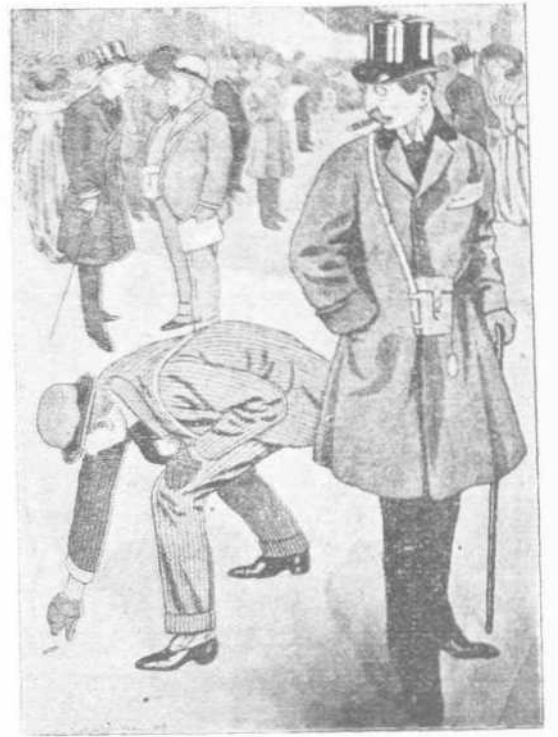
άπέκρυφεν ήμέραν τινά τά πρόσθετα μαλλιά.

Έπίσης οι νόμοι τού άληθούς σνοβισμού επιτάσσουν είς τούς μύστκς του νά μη παρευρίσκωνται είς τά διάφορα θεάματα μέχρι τέλους και μη τρώγουν όλο τó γλύκισμά των, νά πίνωσιν ύδωρ σέλτε, νά κκμύωσι τούς όφθαλμούς ώς εί τó φως νά τούς είνε όχληρόν, νά βήχωσιν όλίγον και ή μόδα έβρισκε και μέχρι τού σημείου... νά χολκίνωσιν.

Και μετ' όλίγον ό σνοβισμός έλαβε μεγαλειότερας διαστάσεις. Χάρις είς τούς Hugsmans και Lorrain τού πρώτου μουσικου άκακνήτετου και τού δευτέρου συγγραφέως δυσνοήτου, έγινετο τής μόδας παρά τούς σνοβιστάκς νά λατρεύωσι τήν άκακνήτετον μουσικήν και φιλολογικήν. Πρós τούτοις είνε άναπόφευκτος δι' αυτούς και ή άρχ ύπερευκισθησάκ. Όφείλουν δηλαδή νά λιποψυγούν και πρós τών βατραχών άκόμη, έστω και γυψίνων!

Άλλά ή άπκνής μόδα τυρκαίνει περισσύτερον τά θύματα τού σνοβισμού. Ούτω πκρ' αυτούς είνε άπαρκίτητος ή γρήσις τού όπίου και τής μορφίνης. Και πολλοί νεκνίσκοι άπέπτκσαν είς τόν άλλον κόσμον... θύματα τού καθήκοντος.

Άλλά τó άκρον άωτον τού σνοβισμού άπαντάται παρά τούς άγγλους πκρ' ός γίνεται γρήσις τού άνδρικού κορσε! Ήδη άπεκήρυξαν ούτοι τήν θνακτιφρόν και βλακώδη μόδον τού κίθε-

Κάποτε ό Σνοβιστής και λακμόνος άπορριφέν ένα μικρόν κομψότον διά τήν πριγκιπίση όμοικ.

ρος κτ' της μορφής και έπεδόθησαν μνησθώς εις τὰ διάφορα «σπύρα» και τὰ αυτοκίνητα.

Η τέχνη όμως όφείλει πολλά εις τὰ κοινά ταύτα όντα. Διότι χωρίς εις τήν μόδον των να θεωροϋν επί θεμάτων ζωγραφικής, γλυπτικής, φιλολογίας και μουσικής, χωρίς να έννοούν τίποτε, έτέθησκν επί κερκλής σημαντικής κινήσεως, διότι τό πλήθος φυσικά φέρεται προς τόν θόρυβον.

Σήμερον ιδού εις ποίον σημείον εύρίσκειται ό σνοβισμός. Απόλυτος έλευθερία και έξκνδρισμός της γυναικός. Έκθίλνσις του άνδρός. Αυτοκίνητα, αερόστατα, αεροπλάνα, θηλασσοδρομεία, αμερικανισμός, φωτογραφεία και έσπεράντο.

Τό υποκοριστικόν του σνοβιστου, είνε ή σνοβιστρια, ήτις έχει τās προτιμήσεις της. Τους έννοουμένους τόπους της, τους έννοουμένους πίνακας, τὰ βιβλία της, τήν μουσικήν της, όπως έχει ακριβώς τόν ράπτειν της, τόν όδοντοιακτράν και τόν κομμωτήν της. Ρυτιδώνει τό μικρόν της μέτωπον διά να έμβυθώνη εις τόν Δ' Άννούτισο και τρέφεται με τήν φιλοσοφίαν, ως αί διάσημοι γυναικες των παρελθόντων κειρών.

Ο Συλλέκτης

Ρυτιδώνει τό μικρόν της μέτωπον, διά να έμβυθώνη εις τόν Δ' Άννούτισο!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τρελλή Σοφία

Όμίλη μόνον όταν έρωτήσαι. Γέλα περισσότερο όταν άκουσ βλακείας. Απόφυγε φιλικά γεύματα. Αγόρα έκυτόν περισσότερο του πλησίον. Μη υποχρεώνεις φίλους, αλλά ξένους. Δάνειζε μόνον επ' αναγνώρι.

[Αιήγημα]

Η Μίς Πάρκερ είχε χάσει τό δακτυλίδι της. Όλο τό Λονδίον ήτο εις κίνησιν και εύλόγως διότι επ' αυτού ήτο δεμένος έν εξαίσιον λιλά διαμάντι 32 καρατίων, μοναδικόν εις τήν κόσμον και έκτιμηθέν δι' έν εκατομμύριον φράγκων.

Άλλά και ή κάτοχος του εξαίρετου αυτού δακτυλίου ήτο επίσης μεγάλου ένδιαφέροντος. Πλουσιωπάτη, έρρανή και καλλονής σπανίας, έζη μόνη μετά τινος θείας της έντός μεγάρου ένδικου ρυθμού εις τό Πικαδόλ. Έγνώριζε ζωγραφικήν και μουσικήν, άνεμινύετο εις τήν φιλοσοφίαν, έσύναζεν εις τήν κόσμον, ήτο πολύ έλεήμων, έταξείδευσ σπανίως και μετά πείσματος σχεδόν ήρνεύτο να ύπανδρευθί.

Φυσικά λοιπόν ή Μίς Πάρκερ ήτο πασίγνωστος, άρσθ και τὰ ημερήσια φύλλα πότε πότε άνέφερον τὰ κατ' αυτήν.

Συνέβαινε λοιπόν όποτε άν μετέβαινεν εις φιλανθρωπικήν τινα έορτήν να περικυκλώται υπό πολλών, οτινες έθεόρουν εύτύχημα να κάθηνται πλησίον της και να θαυμάζουν τήν περίφημον άδάμαντά της.

Μίαν πρωίαν λοιπόν οι έφημεριδοπόλαι διαλάλουν με τήν έξεταν φωνήν των τήν παράδοξον άπόλειαν του άδάμαντος.

Η Μίς Πάρκερ είχαν ύπάγει τήν παρελθούσαν έσπέραν εις τήν έσπερίδα της είλης της δουκίσσης Ούγουρ. Άνεχώρησεν εις τās 11 της νυκτός, και τήν ώραν όπου άνήρχετο εις τήν άμαζήαν παρετήρησεν ότι της έλειπε τό δακτυλίδιον.

Τό παράδοξον ήτο ότι ό γυρος του ήτο τόσο στενός, όποτε ήτο αδύνατον ν' άπωλεσθί είτε όταν απέσυρε τὰ χειράκτιά της, είτε άν της τό έσυρον έν τού δακτύλου.

Ός προς τήν ύπόνοιαν δε μήπως κλέπτης τις τό άγρήρευ φαίνεται αδύνατον πράγμα, διότι πρώτον έλας τους καλημέρους της δουκίσσης Ούγουρ τους έγνώριζε και δεν τους ύπόπτεισε καθόλου, και δεύτερον οι ύπηρέται δεν τήν έπλησίασαν ποσώς, ένθ' διά να της τό πάρουν έπρεπε να τήν πλησιάσουν και τό άποσπάσουν ούτως, όποτε να της προξενήσουν πόνους εις τόν δάκτυλον.

Ητο λοιπόν μυστήριον.

Τό περιστατικόν δε αυτό, λαμβανόμενης ύπ' ύψη της γήμης του άδάμαντος και της μίς Πάρκερ εις έν αναστατώσει έλάλησεν τό Λονδίον.

Τήν έπομένην με πολλήν σπουδήν έτοιχοκλήθη-

σαν έν τού γραφείου του Σάμ Βέλμπερ και Σα είδοποιήσεις ως εξής :

Γνωστοποιήσεις

« Η μίς Πάρκερ, είδος Πικαδόλ 70 άπόλεσε χρυσόν δακτυλίδιον με ίσχυρον άδάμαντα μοναδικόν εις τήν κόσμον. Παρακαλείται ό εύρών, όπως τόν έβρη εις τὰ γραφεία μας και θέλει άνταμοισθί 10)00 επί της αξίας του.

Δηλαδή εάν ή αξία του δακτυλιδίου ήτο 40,000 λιρών στερελιών έλάμβανε 100,000 φρ. όστις τό εύρισκε.

Και εάν σκερθί τις, ότι καθός δεν ύπάρχεν όμοιον και ήτο αδύνατον να τό ποιήσουν, ή άνταμοισθί ήτο φυσικά άξίολογος, άρσθ ήτο άχρηστον.

Άλλ' αί ήμέραι παρείρχοντο και ούδεις παρουσιάζετο εις τήν διεύθυνσιν καθός και εις τήν Μίς Πάρκερ. Ούτω ή ύπόθεσις ήρχει και έλησμονεύτο, άλλα δε γεγονότα νεώτερα έπέστειρον τήν προσοχήν του άγανός άστειος. Μετά μίαν δ' έβδομάδα ούδεις πλέον έσκόπετο τόν άδάμαντα έκτός της Μίς και τινος όνομαζόμενου Φρέδ Ρίβλυ.

Τό άτομον αυτό ήτο από τὰ παράδοξα έκείνα δίποδα, άτινα περιπλανώνται τὰ άπογεύματα επί των πεζοδρομίων των θεάτρων με τήν έλπίδα μήπως χρησιμεύσωσιν ως ζωσται κινήται ρεκλάμα.

Αυτός ό άνθρωπος-τών οικιαμών άνήκεν ώρισμένως εις τήν ποιικιλίαν εκείνην του ανθρώπινου είδους, ήτις κέκτηται με πολλήν εύκολίαν τήν τόση δυσκόλως συναντωμένη λογικήν.

Εάν οι παλαιόι ποιμένες, όντα μονάζοντα και παρατηρητικά, έξεβρον τήν αστρονομίαν, οι άγγελιαφόροι αυτοί άνθρωποι, ύπάρχεις σιωπηλαί και συνειθισμένοι εις τās μεταβολάς του ζήν, όκ ήδύναντο να έξεύρουν τήν φιλοσοφίαν.

Άλλ' επειδή ή επιστήμη αυτή εύρέθη πρό της δημιουργίας αυτού του ανθρώπινου είδους, άρσθνται εις τό να τήν έξασκούν. Λοιπόν πās φιλόσοφος πρέπει να είνε λογικός, άλλως είνε φανταστικόπος και όνειροπόλος.

Ο Φρέδ λοιπόν ήτο λογικός.

Εσπέραν τινα άρσθ έτελείωσε τήν πορείαν του, ήγγρασε μόνον μίαν μερίδα φητό αξίας 6 πεννών, μη μεταδός ως συνήθως να συμπληρώσει τό δειπνον του με οίνοπνεύματα: Είτα έπέστρεψεν εις τήν καλύβην του. Η οικοκυρά του έξεπλάγη ιδούσα αυτόν τότεν ένωρίς, χωρίς να είνε μεθυσμένος και άπορούσα τόν ήρώτησεν εάν ήτο ασθενής. Τήν έπαύριον ό Φρέδ δεν έσηκώθη ένωρίς, ως πάντοτε, άλλ' έκαμε τόν άνκησόν και άπήντα εις τους άδιακρίτως έρωτώντας αυτόν διά τήν περίεργον άλλαγήν της συνηθείας του, ότι ήτο κουρατωμένος και έσκόπευε να ανακουθί 24 ώρας. Ένώμισαν λοιπόν ότι έτραβλάθη και τήν έκτειρον.

Άλλ' αυτός τους άρχνε να λέγουν και να γελούν μέλις δε κατά τās 11 διεμύθησεν προς τήν πόλιν.

Έπήγε δε κατ' εύθείαν εις τό Πικαδόλ και άδιστάκτως έκρουσε τήν μεγαλοπρεπή θύραν του μεγάρου, ύπ' αριθμόν 70.

Είς έν στολή και ύπερήφανος θυρωρός ήνοιξε.

— Να πάρε, εξ' πέννας, καλή μου άνθρωπε, του λέγει.

— Ευχαριστώ άπαντά ό Φρέδ, δεν ήλθα διά να ζητήσω έλεημοσύνην, αλλά διά να έμιλήσω εις τήν Μίς Πάρκερ.

— Η μίς Πάρκερ δεν δέχεται.

— Φυσικά. Έν τούτοις είνε ανάγκη να με δεχθί. Της φέρω είδήσεις περί του άδάμαντός της.

Ο θυρωρός άνταμινάχη.

— Έχεις τόν άδάμαντα; Ποϋ είνε; Η μίς Πάρκερ θα ευχαριστηθί.

— Δεν έχω τόν άδάμαντα, αλλά γνωρίζω ποϋ είνε. Πρέπει να έμιλήσω εις τήν μίς Πάρκερ.

Ο θυρωρός βλέπων ότι ό έπαίτης έπέμενε και ότι δεν θα έλεγε τό μυστικόν παρά εις τήν ιδίαν του είπε να εισέλθί.

Έπερίμεναν όλίγον, έως ότου εισήλθεν ή Μίς.

— Είστε ή Μίς Πάρκερ; έρωτώ ό Φρέδ.

— Ναι, έχεις τίποτε είδήσεις περί του άδάμαντός μου;

— Ίσως. Άλλ' εάν θέλετε, άρχισάτε με να σας έρωτήσω. Εάν μου άπαντήσετε ειλικρινώς, νομίζω ότι θα εύρετε τόν άδάμαντά σας, αυτό έξαρτάται από σας και μένον.

Η Μίς Πάρκερ έχαμογέλασε και άπήντησε καθήμενη εις πολυθρόναν.

— Λέγετε.

— Επιμένετε πάντοτε να μη θέλετε να ύπανδρευθίτε;

— Βεβαίως! Άλλ' αυτό δεν άφορā είμη έμέ, και δεν έχει τίποτε να κάμη με τό διαμάντι.

— Συγγνώμη. Μη συγχέετε τās έρωτήσεις μου. Άπαντάτε μόνον.

— Καλά!...

— Δεν θέλετε να ύπανδρευθίτε, έχει καλώς. Άλλ' αυτή ή έπιμονή προέρχεται ίσως έι της ιδέας μήπως ένεκα του πλούτου σας έρωτεύονται περισσότερο τήν περιουσίαν σας ή σας. Δεν είν' έτσι;

— Άγαπή τήν έλευθερίαν μου, αλλά συνταίνε βεβαίως εις τήν έπιμονήν μου αυτό ποϋ λέτε.

— Άλλ' εάν παρουσιάζετο τις όστις να δύναται να σας άποδείξη ότι σας άγαπή, θα ήθέλατε να ύπανδρευθίτε;

— Στενοχωρούμαι να σας άπαντήσω' σκερθίτε καλά ότι μία νέα ως εγώ δεν ύπανδρεύεται τόσο εύκολα.

— Είμεθα σύμφωνοι. Άλλά δεν σας έζήτησαν ποτέ;

— Ω! και πολλάκις.

— Είστε βεβαία ότι μεταξύ αυτών, οτινες έζήτησαν τήν χείρά σας, δεν ύπάρχε κανείς όστις πραγματικώς σας ήγάπα;

— Μη μου ζητείτε πολλά. Νομίζω όμως, ότι πολλοί εξ αυτών με ήγάπων όλίγον, θέλοντας να με έχουν ως σύζυγον, αλλά νομίζω ότι κανείς δεν θα έκαμνε τήν τρέλλα να με νομρευθί εάν ήμην πτωχή.

— Απατάσθε ίσως. Ποία ήτο ή συμπεριφορά του λόρδου Νελθρόν προς ύμάς;

— Ω! πολύ καθός πρέπει.

Είνε τέλειος εύγενής.

— Αναμνηστέλος. Τίποτε άλλο;

— Τί θέλετε να είπίτε; Μοϋ έκαμνε κόρτε είνε άληθής, τό άναγνωρίζω. Άλλά μέλις τόν έκαμα να έννοήσθ' ότι θέλω να μείνω κόρη, έπαυσε.

— Έπαισαν άμέσως, άνευ θυμῷ;
— Νομίζω! Δέν υπάρχει λόγος νά θυμώσῃ. Αὐτός ὡς καί σί ἄλλοι τό ἔκαμε διὰ νά παιζῇ.

— Νομίζετε; Δέν σᾶς εἶπεν ἐσπέραν τίνα. Μίς Πάρκερ εἶπτε μία κακή κεραλή, θά σᾶς κάμω νά ἀλλάξετε ιδέας.

— Ναί μοῦ εἶπε ἕνα τέτοιο, ἀλλά πῶς τό γνωρίζετε;

— Ὅλιγον σᾶς μέλλει. Δέν εὐρίσκειται ὅτι εἶνε παράδοχος ἢ μανία του νά φέρῃ πάντοτε μαζί του ἕναν πίθηκον, ἔπου καί ἄν ὑπάγῃ;

— Ὡ! δέν εἶνε καί κακή ἢ μανία του.

Ἡ μαίμου αὐτή τήν ὅποιαν ὀνομάζει Τζίμη εἶνε χαριτωμένη.

— Ἀλλά θαγκώνει. Σᾶς ἐδάγκασε τήν ἐσπέραν ἔπου ἐγάσαστε τόν ἀδάμαντά σας.

— Ναί, θαγκώνει, καί πραγματικῶς μέ ἐδάγκασε τήν ἐσπέραν ἐκείνην ὅπως καί πολλές ἄλλες φορές. Ἀλλά δέν εὐρίσκω κανένα παράξενον καί δέν τῆς κρατῶ θυμῖν.

Μέ κάμνετε ὅμως καί ἀπορῶ πῶς, διάβολε, γνωρίζετε ἔλα αὐτά;

— Εἰξεύρω πολλά πράγματα.

Εἶπέ τε μου ἐπιθυμεῖτε πολύ τόν ἀδάμαντα αὐτόν;

— Πολύ.

— Θέλετε νά τό ἀπανακτήσετε;

— Ναί.

— Τί δίδετε εἰς ἐκείνον ὅστις τόν ἔχει τώρα;

— Τό ἔγραψα εἰς τᾶς ἐφημερίδας 4,000 λίρας.

— Δέν εἶναι ἄρκετά.

— Θέλετε τό διπλοῦν;

— Θεέ μου, Μίς Πάρκερ, δέν ἐνοσούμεθα.

— Ἐξηγηθήτε τότε.

— Ἰδοῦ. Εἶναι δύο πρόσωπα εἰς αὐτό τό ζήτημα, ἐν τό ὅποιον γνωρίζετε ποῦ εἶναι ὁ ἀδάμας, καί ἐν τό ὅποιον ἔχει τόν ἀδάμαντα.

Τό πρῶτον εὐχαριστεῖται μέ τᾶς 4.000 λίρας, ἀλλά τό δεύτερον δέν εὐχαριστεῖται.

— Τί ἐπιθυμεῖ;

— Τήν χεῖρά σας.

— Ἀ! ἄ! Ἐρθόσασμεν εἰς τό τέχνασμα.

— Νομίζω, ἀλλά τέχνασμα ἄθῶν καί θά ὀμολογήσετε, μία πανουργία ἐνός ἐρωτολήπτου, ἰδοῦ.

— Ἀλλ' αὐτό εἶναι ἀποτρόπαιον! Ἐξέλθετε! δέν θέλω νά ἀκούσω περισσοτέρα.

— Μίς Πάρκερ, ἐπιλέγει ὁ ἐπαίτης ἡσύχωσι τήν ἐσπέραν αὐτήν θά ἔχετε τόν ἀδάμαντά σας, ἐγώ, τᾶς 4,000 λίρας καί μετὰ ἕνα μήνα θά εἶσθε κίμνησα!

— Ἐξέλθετε!

Ὁ Φρέδ ἔκλινε τήν κεραλήν καί ἐξήλθε πρῶτον τᾶς χεῖρας του. Χωρίς νά χάσῃ λεπτόν, ἀνέβη εἰς ἕνα λεωφορεῖον τό ὅποιον ἀνήγαγε τήν ὄραν ἐκείνην καί ἐπῆγε εἰς τό North-Ken-ington.

Ἦτο ἡ ὄρα τοῦ δείπνου, ὅταν ἐξῆλθε πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 108, πλουσίας καί ἀριστοκρατικῆς οἰκίας ἧς ἐκρυσσε τήν ὄραν.

— Ὁ Ἀέρδος Νελδρώγ εἶναι ἐδῶ, ἐρωτᾷ.

— Ναί, ἀπήνησεν ὁ θυρωρός εἰς τόν θέλετε.

— Ἐχω νά τοῦ ἀνακοινώσω κάτι πολύ σπουδαῖον ἀπὸ τήν Πάρκερ.

Ὁ θυρωρός εἰσῆλθεν εἰς τό μέγαρον καί μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψων λέγει.

— Εἰσελθε.

Τόν ὠδήγησεν εἰς μικράν τίνα αἴθουσαν, εἶδος βιβλιοθήκης, εἰς τήν ὅποιαν ὁ λόρδος ἐδείπνα ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης.

— Ἡ Μίς Πάρκερ σέ στέλλει; Λέγει ὁ λόρδος, ὠρατος καί ξανθῆς νέας, μέ ὕψος ἀποραστικῶν καί ἡλικίας 30 περίπου ἐτῶν.

— Συγγνώμην, Μιλόρδε, ἀπαντᾷ ὁ Φρέδ, ἐψεύθην ἀπλῶς ὅπως θνηθῶ καί εἰσελθῶ εἰς τόν οἶκόν σας.

— Πῶς;

— Ἀκούσατέ με. Ἐξέρχομαι ἀπὸ τήν Μίς Πάρκερ, μέ τήν ὅποιαν συνωμῶλον ἐπ' ἄρκετον καί περὶ πραγμάτων τᾶ ὅποια σᾶς ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως ἀλλά δέν μέ ἐστειλε θετικῶς πρὸς σᾶς.

— Δέν γνωρίζω τόν σκοπόν σου.

— Ὡς;

— Ἀκούσατέ με. Ἐξέρχομαι ἀπὸ τήν Μίς Πάρκερ, μέ τήν ὅποιαν συνωμῶλον ἐπ' ἄρκετον καί περὶ πραγμάτων τᾶ ὅποια σᾶς ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως ἀλλά δέν μέ ἐστειλε θετικῶς πρὸς σᾶς.

— Δέν γνωρίζω τόν σκοπόν σου.

— Ὡς ἐννοήσετε. Ἡ Μίς Πάρκερ ἔλα τὰ γνωρίζει.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ ἀδάμαντος. Ὁ λόρδος ἐχαμογέλασεν καί ἀνετινάχθη.

— Ἀ! ἄ! τὰ ἐμάνταυσε!

— Ὅχι, λόρδε, δέν ἐμάνταυσε, τῆς τό εἶπον.

— Ποῖος;

— Ἐγώ.

— Σὺ; Εἶσαι λοιπὸν ἐν γνώσει τῶν πράξεών μου;

— Ὅχι ἔλῶν, ἀλλ' ἐκείνης διὰ τῆς ὁποίας ἐγίνετο κύριος τοῦ δακτυλιδίου τῆς Μίς Πάρκερ!

— Αὐτό εἶναι πάρα πολύ! Κανείς στὸν κόσμον δέν εἰξεύρει τό μυστικὸν ἐκτός τῆς Τζίμη ἢ ὁποία δέν ἔμιλει.

Εἶσαι λοιπὸν μάγος;

— Οὐδαμῶς. Ἐπικέθην, ἰδοῦ.

Ἐχει καλῶς! Ἀλλά εἶμαι περίεργος νά μάθω πῶς γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀδάμας τῆς Μίς Πάρκερ εἶναι εἰς χεῖράς μου.

— Ἀπλούστατον. Εὐρισκόμην εἰς τήν ἐξοδὸν τῶν κεκλημένων τῆς δουκίσσης Οὐγούρ.

Ἦμην πλησίον τῆς θύρας, σκοπεύμενος νά συνάξω ὀλίγα χρήματα, κλείων τᾶς θυρίδας τῶν ἀμαξῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρα μου ἐργασία, διότι τήν ἡμέραν ἐργάζομαι φέρων ρεκλάμας εἰς τήν πόλιν μου.

Λοιπὸν, εἶδον νά ἐξέλθουν πρῶτους τόν λόρδον καί τήν Λάδην Ραβενσδάλ' δέν μοῦ ἔδωσαν τίποτε, διότι εἶχον τόν λακί τους.

Κατόπιν ὁ κ. Κάρολος Δὼν ἔδωσαν ἐν φράγκων. Τέλος ἡ Μίς Πάρκερ μοῦ ἔδωσε ὁ σελίνια ἄν καί εἶχε θυρωρῖν.

Ὅταν μοῦ τὰ εἶδτε ἐρώναξε.

«Ἀχ! Θεέ μου! ἔχασα τόν ἀδάμαντά μου!... Συνεικινήθη πολύ καί εἰσῆλθεν εἰς τό μέγαρον ἄμέσως.

Εἰσερχομένη σᾶς συνήντησε καθῶς ἐξήρασθε καί σᾶς εἶπε:

«Ἐχασα τόν ἀδάμαντά μου! Τό πιστεύετε; Τό ὄρατον μου λίλα διαμάντι! Δέν ἐννοῶ πῶς αὐτό μοῦ συνέβη, τό δακτυλίδιον εἰς τό ὅποιον ἦτο δεδεμένον ἐφαίνετο πολύ στερεόν».

Ἐσᾶς, Μιλόρδε, νομίζω ὅτι σᾶς βλέπω ἀκόμη: Εἶσθε ὀρθῶς εἰς τό ἀνοιγμα τῆς θύρας, καί ἐκρα-

τεῖτε εἰς τόν ἀριστερόν σας βραχίονα, τόν πίθηκόν σας ὁ ὅποιος ἐκοιμάτο.

Ὅταν δὲ ἡ Μίς Πάρκερ, μακινῶδες σᾶς ἀνήγγειλε τήν ἀπώλειαν τοῦ ἀδάμαντος, ἐλάβατε ἐν ἀπαθείς ὕψος καί ἀπηντήσατε. «Ὡ! Μίς Πάρκερ εἶνε δυνατόν;» Ἐνῶ ἐκείνη χωρὶς νά σᾶς ἀκούσῃ διηρθύθη πρὸς τήν σκάλαν. Σείς, τότε, ἀλλάξατε τό ἀπαθείς ὕψος εἰς ἐκκρασιν χαρᾶς, ἐχαμογέλασατε, ἐθέσατε μηχανικῶς τήν δεξιάν σας χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους σας, ἐπίεσατε αὐτὴ ἑλαφρῶς, ὡς διὰ νά βεβαιωθῆτε ἐν πολῦτιμον τι ἀντικείμενον εὐρίσκειτο ἐκεῖ, κατόπιν μέ τήν ἰδίαν χεῖρα ἐχαίθεύσατε τόν πίθηκόν σας. Αὐταὶ αἱ δύο κινήσεις δέν διήρκεσαν περισσοτέρον ἐνός δευτερολέπτου.

Ἀνῆλθατε ἔπειτα εἰς τήν ἀμαξίαν σας, ἀρῶ μοῦ ἔδωσατε μίαν λίραν.

Εἶνε ἀληθῆς διακρίπτει ὁ λόρδος Νελδρώγ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔδωσα μίαν λίραν τήν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς ἕνα, ὅστις ἤνοιξε τήν θύραν μου.

Κατόπιν σας, πολλοὶ ἄλλοι ἐξῆλθον τοῦ μεγάρου, καί ἡ τελευταία ἔλῶν ἡ Μίς Πάρκερ. Ἦτο πολύ δυσχερῆστῆμένη, καί ὑπέθεσα ὅτι δέν εὐρε τόν ἀδάμαντά της.

Σεῦρετε ὅτι εἶσαι ἕνας ἐπιτήδειος παρατηρητής;

Πιθανόν. Τήν ἐπομένην ἔμαθε καί ὀλοκληρον τό Λονδίνον, ὅτι πραγματικῶς ἡ Μίς Πάρκερ εἶχον ἀπολέσει τόν περίεργον ἀδάμαντά της, ἀξίας 40,000 λιρῶν.

Καί πῶς λοιπὸν δέν μέ κατήγγειλες ἄμέσως, ὅπως τό ἔκαμνετε τώρα;

Διότι πρῶτον δέν ἤξευρα θετικῶς ἐν τό δακτυλίδιον τό εἶχασε σείς. Ἀξήτα λοιπὸν νά παρῆλθῃ ἄρκετος καιρὸς διὰ τᾶς ἀναζητήσεως.

Ἐν ἀντικείμενον τόσον γνωστὸν, ἐν εἶχε κλαπῆ ἦτο ἀδύνατον νά μείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς χεῖρας τοῦ κλέπτου, καί ἄρ' ἐτέρου ἐάν ἐχάνατο, τό πρόσωπον τό ὅπετον ὅθ' ἐὺρίσκε, δέν ὅθ' ἐδίτταζε νά τό ἐπιστρέψῃ ἄμέσως, ἔτω διὰ τήν ἀνταμοιβήν.

Τότε μόνον, ὅταν εἶδα ὅτι ὁ ἀδάμας δέν εὐρίσκειτο συνεπέρανα, ὅτι ὑπεξήρηθη διὰ λόγους σπουδαίους. Ὁ ἰδιωτικὸς βίος προσώπων ὡς ἡ Μίς Πάρκερ καί ὁμεῖς εἶνε πολὺ γνωστός.

Αἱ ἐφημερίδες εὐχαριστοῦνται νά γράψωσι τὰ παραμικρά. Ἐγνωρίζα ἀκόμη, ὅτι εἶχασε κάμη ἄρκετον καιρὸς εἰς τήν Μίς Πάρκερ, τόσον ὅστε ὁ θυρωρός τοῦ προσηγοῦς γάμου σας εἶχον ἐπ' ὀλίγον κυκλοφορήσῃ. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα τήν διάθεσίν σας, ὅταν ἐμάθατε διὰ τοῦ ἰδίου στόματος τῆς Μίς Πάρκερ τήν ἀπώλειαν τοῦ δακτυλιδίου της.

Καί ὑπέθεσα ὅτι πραγματικῶς σείς εἶσθε ὁ αἴτιος τῆς σπουδαίας ἀπωλείας.

— Ἀλλά εἶσαι ἕνας περίεργος λογικῶς.

— Μιλόρδε μέ ἰκανοποιήτε.

Ἐγώ τό λογικὸν πολὺ ἐλευθερον, ὅταν διατρέχω τοὺς δρόμους ὡς ὀστρακιδερμον, μέ τᾶς ρεκλάμας ἐπὶ τῆς πλάτης μου καί σκέπτομαι ἐπὶ πολὺ, ἰδοῦ τό πᾶν.

— Τότε τί ἔκαμνε;

— Ἐπερίμενα.

— Πῶς;

— Διάβολε! ἔκαμα ὡς σείς.

Ἦμπεροῦσατε νά ἀπαναδῶσατε τόν ἀδάμαντα εἰς τήν Μίς Πάρκερ τήν ἐπομένην τῆς ἀπωλείας του,

ἀλλά δέν τό ἐκάματε, διότι δέν ἤθέλατε νά τό δώσατε παρὰ ἐν καλῇ συνειδήσει ἀξίῶν, τήν χεῖράν της ὡς ἀξίαν τῆς ἐπανευρέσεως τοῦ ἀδάμαντος.

— Ἐμάνταυσε θεομᾶσια.

— Λοιπὸν εὐρέθην εἰς τήν ἰδίαν ἀμηχανίαν μέ σᾶς. Δέν ἤθελα νά ἀσκαλύψω τό συμπέρασμα τῶν γνώσεών μου παρὰ ὅταν ὅθ' ἤραγετο ἡ ἰδία κατάλληλος στιγμή.

— Ἀλλά μέ ἐκπλήττειτε ἐτι περισσοτέρον.

Καί ὁμως, τίποτε λογικώτερον. Ἐπήρατε τόν ἀδάμαντα, ἢ ἀκριβέστερον τὸν ἐπήρε ὁ πίθηκός σας, ὅστις, θαγκάσας τόν δακτυλὸν τῆς Μίς Πάρκερ, τῆς ἔσπασε τό δακτυλίδιον, μέ τόν σκοπὸν νά τῆς ἀποδείξητε κατόπιν ὅτι ἐπεδύθητε εἰς φοβερὰς ἀναζητήσεις τοῦ ἀδάμαντος κινούμενος ἐκ τοῦ μεγάλου πρὸς αὐτήν ἐρωτός σας. Ἐγώ δὲ, διὰ νά ἐπιτύχω τήν ἀνταμοιβήν μου, ὤρεια νά περιμένω ὅπως ἐξαναληθούσιν ἔλα τὰ δυνατὰ μέσα πρὸς ἀναζητήσιν τοῦ ἀδάμαντος.

— Μπράβο! Καί τώρα τί ὅθ' γίνῃ;

— Τώρα τό ἐπεισέδιον ἐπήρε τὸν δρόμον του. Ὁμίλησα μέ τήν Μίς, ἀλλά δέν τῆς ἀνέφερα ὅσα εἶπα καί εἰς σᾶς. Τήν ἀξήτα νά κάμη μερικῶς ὑποθέσει. Δηλαδή τήν ὠδήγησα εἰς τὰ ἕγνη. Τέλος τῆς ἔδωσα νά ἐννοήσῃ τόν σκοπὸν μας. Τήν ἀνταμοιβήν δι' ἐμέ, τήν χεῖρα της διὰ σᾶς.

— Αὐτό εἶνε τρέλλα. Τό τέλος τό ἔκαμνε πολὺ ἀττημα. Τό πᾶν ἐχάθη!

— Καθόλου!

Τήν στιγμήν ταύτην ἐκρούσθη ἡ θύρα. Ὁ θαλαμηπόλος παρουσιάσεν ἐπιστολήν ἐπὶ δίσκου. Ὁ Λόρδος τήν ἤνοιξεν ἀνυπομένως, τήν ἀνέγνωσε καί τήν ἔδωκεν εἰς τόν Φρέδ, ὅστις καί ἀνέγνωσε.

«Ἀγαπητὴ Κέμη,

Ἐμαθα λοιπὸν τῆς ποληριῆς σας. Ἦθέλατε νά μέ κάνατε νά χορεύσω, ὅπως λέγουσιν. Ὑπεξήρασα τόν ἀδάμαντά μου διὰ νά μέ κάνατε νά δευθῶ τὸν ἐρωτά σας. Ἐλπίζω νά τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἀνάστος διασκέδασις σας καί νά μοῦ ἀποδώσῃτε τό ἀντικείμενον αὐτό, πρὸς τό ὅποιον ἔχω ἰδιαιτέραν συμπάθειαν.

Μέ πολλήν εὐχκρίνειαν ὁμετέρα

B. T. Πάρκερ»

— Θαυμάσια, ἀνερώνησεν ὁ Φρέδ.

— Νομίζετε; ἐμορμύρησεν εἰρωνικῶς ὁ λόρδος. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα τώρα μέ ἐγθροῦεται.

— Καί ὅθ' ἠλεῖσθε! Μιλόρδε, ἐξηκολούθησε σοβαρῶς ὁ Φρέδ. Δέν ὅθ' ἐτόλμων νά σᾶς εὐχρηθῶ νά μάθατε ποτε καί σείς τήν φιλοσοφίαν καί ἰδίως τὴν ψυχολογίαν, γυρίζοντας εἰς τὰ πεζοδρόμια τοῦ Ἄστεως, ἄν καί πιστεύω ὅτι τοῦτο ὅθ' σᾶς ὠφέλει.

— Ἀστατεύσαί;

— Ὅχι! Ἰδοῦ μία γυναῖκα, ἡ ὅποια ἔως τό πρῶν ἀκίμη δέν ἐνδιαφέρετο καθόλου μαζί σας, ἐνῶ ἤδη τήν ἀπατολόγησε σπουδαίως. Σκερῆθητε δὲ ὅτι ὅταν τις δέν εἶναι ἀδιάφορος εἰς μίαν γυναῖκα, δέν ἀπέχει πολὺ τοῦ ν' ἀγαπηθῇ.

— Εἶνε ἔως ἀληθές. Ἀλλ' οὐδέποτε ἡ Μίς Πάρκερ θά συγκατατεθῇ ἤδη νά γίνῃ σύζυγός μου.

— Τώρα ἔχει, ἔως οὔτε ἔως τό βράδυ, εἶπεν ὁ Φρέδ γελῶν. Πρέπει νά γίνουσι πρῶτα μερικαὶ διατυπώσεις καί προστομασίαι πρὸ τῶν γάμων.

— Διασκεδαστικά άστειώτητες. Δεν θα με θέλη ή Μις, διότι τώρα αυτήν την στιγμήν θα υπάγω να της δώσω τον άδάμαντα και θα της έμολογήσω την αλήθειαν.

— Διατί; Πηγαίνετε να εξηγηθήτε. Θα της ειπήτε ότι εγώ ο άνθρωπος με τας ρεκλάμας, ένας πρόστυχος τοιχοδωκτής της τού άρχίρεσα. Και έχι μόνον αυτό, άλλ' ότι εξήγησα να σας κακολογήσω.

Έμπρός, μη διστάσετε θά με σύρετε εις τους πόδας της, θά φανήτε ήρωας, θά ζητήσετε την κεφαλήν μου, και εγώ θα έμολογήσω τά πάντα. Έπειδή δε είνε καλή και έλεήμων, δεν θα με παραδώσει εις την αστυνομίαν αλλά θα με ανταμείψει με τας 4,000 λίρας. Είμαι δέ βέβαιος, ότι μετά ένα μήνα, ή κόμησσα Νελδρώγ θα με συγχωρήσει και μετά έν έτος, ως μήτηρ νεαρού τινος Νελδρώγ θα με ελόγησῃ.

— Είσαι ένας διαβολάνθρωπος! Δεν δέχομαι την Ουσίαν σου. Έχεις τό περιβάλλον ένις εύγενούς.

Μετά έν τέταρτον ο Φρέδ μετά τού λόρδου εύρίκοντο εις τό κομψότατον σαλονάκι της Μις Πάρκερ.

— Μετ' όλίγον δέ ένεφανίσθη και ή ίδια με αστηρόν ύφος.

— Έχετε τό λιλά διαμάντι μου; Είπα πρὸς τὸν λόρδον.

— Άκούσατέ με, άπάντησε. Και της εξιστόρησε όλην την περιπέτειαν. Πῶς ήγάπησε την Μις, πῶς της είπε κατά πρώτον τὸν έρωτα και εκείνη τὸν άπέκρουσε. Της εξωμολογήθη τί υπέφερε, τας συγκινήσεις του και την άπελπισίαν, Όμίλησε περί της τρέλλας, ήτις τὸν κατέλαβε διά να παρασύρη την προσοχήν της. Και τέλος πῶς ώδήγησε τὸν πύθγκόν του να την δαγκάσει και σπάσει τό δακτυλίδι της.

— Ίδού λοιπόν, Μις Πάρκερ, κατέληξεν ο λόρδος, εγχειρίζων τό δακτυλίδιον. Δεικνύων δέ τὸν Φρέδ προσέθεσεν:

Αὐτός ο άνθρωπος ήλθε σήμερα διά να με διδάξῃ ότι δεν θα εκέρδιξα τίποτε με την πονηρίαν, αλλά μόνον με τὰ ευγενή αισθήματα. Αὐτός ο άνθρωπος είναι αξιοθαύμαστος. Είναι πτωχός αλλά γνωρίζει να φέρεται ως ευγενής. Μου εξήγησε να ρίψω όλα τὰ βάρη της περιπέτειας ταύτης επ' αὐτοῦ. Ήθελε να με απαλλάξῃ απέναντί σας τού βάρους της αδεξιότητός μου. Ἠρνήθη. Έπρωτίμῃσα να σας πῶ την αλήθειαν.

Χαίρετε!
Και διηυθύνθη εις τὴν Ούραν.

Άλλ' επενέβη ή Μις Πάρκερ.

— Παιδί! έψιθύρισε συγκεκνημένη, τεινούσα τὴν ώραίαν λευκοτάτην χείρα της. Και ή ανταμοιβή σας:

Ο Λόρδος Νελδρώγ τεταραχμένος έγονάτισε, κλαίων σθεδόν και εκάλυψε με δάκρυματα, τὴν τῶσον επιθυμητήν αὐτὴν χείρα.

Ταύτοχρόνως έμυρμούριζεν ο Φρέδ:
— Σε μένα τὸ χρωστάτε!...

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Άντιγόνη Η.

Ο ΤΑΦΤ

Ο γιος κηδέρας τὸν Ήν. Πολιτεῖον, έπερισχόουα διά μερίτης αλκοουρησίας.

ΒΙΚΤΩΡ. ΣΑΡΔΟΥ

Ο διακριτής και παρκοσιμὸν φήμη: πνευματιστής και δραματικός συγγραφέας της Γυλλίας Σαρδου απόθιαν.

Νεαρότατος έκδοθῆς εις τὸ διάστηρον διέπνευε, συνήγαγε πλῆθὸν έρωτων από οικηρικῆς άπόψεως αλίστων και πλουτίουαξ εις αὐτῶν έξη εν ευμαρίῃ.

Απόσημος έπίσης κατέστη και εκ τῶν πνευματιστικῶν περιγμάντων τῶν εν αλίστων εν τῆς Φύσεως έδημοσιεύθησαν.

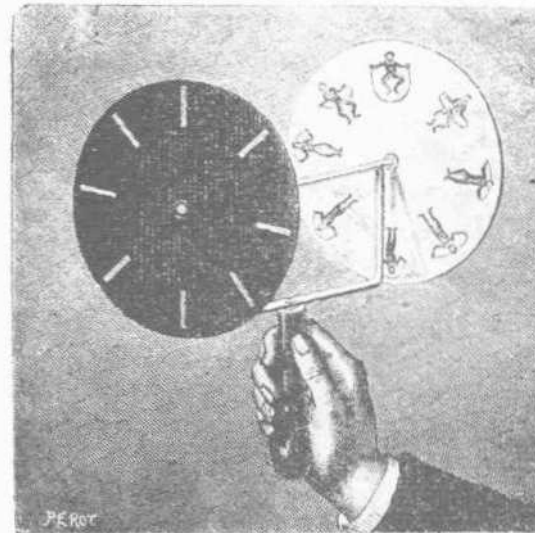

Τι πρέπει να κίνωμεν, όταν επιστρέφομεν άργά εις τας οικίας μας.

Ποιός κλέπτης δεν θα φοβηθῃ πρὸς τοῦ ανθρώπου αὐτοῦ τέρατος;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑΙ

Μετά προσοχής εξετάζοντες την εξήγησιν, ήρ φουσαι τινας δίδουσι εις τινα δυναξήγητα φαινόμενα ή να μειδιάσῃ διά την φυσιολογικῆν άδυναμίαν τῶν περὶ αὐτὴν οὐτω καταγινόμενων εκείσε.

Ίδού και έτερον φαινόμενον οπτικῆς κατ' αὐτοῦς πάλιν άπάτης.

Επὶ ξυλίνον ή σιδηροῦ οριζοντίου άξονος προσσαμύζετε δύο δίσκους εκ χαρτονίου εκατέρωθεν και επι μὲν τοῦ ενὸς σχηματίζετε οκτώ επιμήκεις οπάς, επι δέ τοῦ έτέρου δίσκου άπεικονίζετε μίαν προῶξιν, ήτοι οκτώ εικόνας παριστώσας τινα πηδῶντα τό σχοινίον, ως δείκνυται εν τῆ άνωθι εικόνη.

Τώρα εἰν διά της λαβῆς προσδώσετε ταχέϊαν

περιστροφικῆν κίνησιν και παρατηρήσετε διά τῶν σχισμῶδων, θα ἴδῃτε εν άτομον μόνον πηδῶν τό σχοινάκι, ως κοινῶς λέγομεν.

Τι δὲ γίγνεται; Είμαι οπτικῆ άπάτη τοῦτο; Ἄπαγε!

Άλλ' επειδή ή κίνησις, ως εἴπομεν και εις τό προγετέτερον τεύχος, είναι ταχέϊα της κινήσεως τοῦ βλέμματος, οπτερ δεν είναι δυνατὸν εν τῆ κινήσει να ἴδῃ και τας οκτώ εικόνας, βλέπει οἷας ομοῦ, ήτοι άπάται: ταυτοχρόνως τας κινήσεις τοῦ ατόμου.

Λησμονηθὲν φιλοδώρημα.

Η επημέτρια τοῦ ξενοδοχείου.—Κόρις μὲ με λησμονήσεται...

Ο κείριος.—Οχι, κορίτσι μου! Θα σοῦ γράψω από τας Πάτρεις.

- = Αἱ εύεργεσίαι δυσκόλως ανταμείβονται.
- = Αἱ κακίαι όμως εύκολώτατα και άμέσως.
- = Φίλοι άληθεῖς είνε οἱ φίλοι τῶν κακῶν ήμερῶν.
- = Η μοναξιά έχει εν μέγα θάλεγγτρον, τὴν σιωπήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

23. Μαγική εικόνα

— 'Η γιατί πλέκει και δαίλει με τόν Παππούν.
— Πού είναι ό Παππούς :

24. Λύγισμα

Πολύπουν εἶμαι
Στό κέντρον κείμαι
Καί σέ στοιχίζω πάρα πολύ
Κι' ὅ,τι ἐπάνω μου κρατῶ
Στό στογάρι σου εἰσχωρεῖ.

Φαναριώτης

25. Αἰποσύμφωνον

•••••
•••••

Κάϊρον

Ι. Γ. Ελς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

8ου ΤΕΥΧΟΥΣ

26. Ροῦς—ροῦς—βοῦς—νοῦς—ποῦς—οῦς—δς.—
27. 'Η νέα πλύντρια πλύνει ἐπιθεξίως, ἀλλά διαρκῶς
χῆζει.—28. 'Αθόιμες Αἰόλου ἦν παῖς.

Λύται : Μῆριος Π. ἐξ 'Αθηνῶν 3.—'Ελπίς Ζίρου
ἐκ Τήνου 3.—Γερ. Σάλας ἐξ 'Αργουστολίου 3.—'Ανδρ.
Φιλίππου ἐξ 'Αθηνῶν 3.—'Αναστ. Μανωλόπουλος ἐκ
Κων)πόλεως 1.—Μαγευμένη 'Ακτὴ ἐκ Πειραιῶς 2.—
Π. Νικολαΐδης ἐκ Πειραιῶς 3.

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

'Η ἀπὸ τοῦ 1883 ἐν Λάρνακῃ ἐκδιδόμενη
ἐφημερίς «'Ενωσις» ἐώρτησε πρὸ μικροῦ τὴν
25ατηρίδα αὐτῆς.

Εἶνε ἄξιος παντὸς ἐπαινοῦ ὁ κ. Χρ. Κουμπῆς
διὰ τὴν μακρὰν καὶ περριωτικὴν πορείαν τῆς
ἐφημερίδος του, ἐργάσης ἀκαταπαύστως ἐν τῇ
μετωπίδι αὐτῆς α' Ἀπόδοτε τὴν Κύπρον τῇ μη-
τρὶ αὐτῆς 'Ελλάδι».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΦΑΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Εκδιδόμενη ἐν 'Αλεξανδρείᾳ Αἰγύπτου

'Εκαστον τεῦχος περιέχει ἄνω τῶν 100 σε-
λίδων.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς παρέχεται δωρεάν καὶ
τὸ εβδομαδιαῖον παράρτημα «Πάνταϊνος».

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ 25 φρ.

L'ARGUS de la PRESSE, qu'un violent incendie avait détruit, il y a plus de six mois, est complètement réorganisé et réinstallé au FAUBOURG—MONTMARTRE.

L'ARGUS des REVUES, publication spéciale, n'a jamais interrompu sa parution : quant à L'ARGUS de l'OFFICIEL et aux ARCHIVES de la PRESSE, l'un et l'autre fonctionnent comme par le passé.

“ΣΦΗΚΕΣ,,

Νέον σατυρικὸν φύλλον ἤρξατο ἐκδιδόμενον
ἐν 'Αθήναις με εἰκόνας καὶ ὕλην ἐκλεκτήν.

Γελοιογραφίαι ἐξυπνόταται τοῦ 'Αρνίνου καὶ
τοῦ Ροῦλοῦ καὶ οἱ καλλίτεροι 'Αθηναῖκοι κάλαμοι
κοσμοῦσι τὰς τετρατὰς σελίδας τῶν «Σφηκῶν».

Διαχειριστὴς : Γ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

'Οδὸς 'Ερμού 3

ΤΟ “ΕΜΠΟΡΙΟΝ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Πρὸς διάδοσιν τῆς 'Εμπορικῆς 'Επιστήμης
ἐκδιδόμενον ἐν 'Αθήναις

ΥΠΟ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς 'Εμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς, συγ-
γραφέως τῆς «'Εγκυκλοπαιδικῆς 'Εμπορικῆς Μορ-
φώσεως».

'Ετος Α' ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ 'Ιουνίου

Γραφεῖα : 'Οδὸς Σωτείρας 18 'Εν Πειραιεῖ
(Μέγαρον 'Εμπορ. καὶ Βιομ. 'Επιμελητηρίου Πειραιῶς)

Δημοσιεύει

μελέτας ἐμπορικῆς, οἰκονομολογικῆς, Λογιστικῆς, παι-
δαγωγικῆς, Γεωγραφικῆς, 'Ιστορικῆς, Τραπεζικῆς,
Χρηματιστικῆς, Βιομηχανικῆς, Διαγωνισμοῦς, κλπ.

Συνδρομὴ : 'Ετησίᾳ δρ. 5 'Εξωτ. φρ. 5 προληρωτέα